

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 563

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 21 Απριλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἑπαρχίαις.	•	8.50
Έν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ.	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — *A. Matthey* : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — *Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ. — *Μήτσου Χατζοπούλου* : ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοχομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ἑλένη παρεδέχθη καὶ διήλθε τὸ ἀπόγευμα θελκτικῶς μόνη ἐν τῷ κήπῳ. Ὑπερᾶνω τῆς κεφαλῆς τῆς ἠκούετο τὸ πτερύγισμα τῶν πτηνῶν ἀφιπταμένων ἐπὶ τῶν δένδρων, ὀλόκληρος ἡ γοητεία τῆς μικρᾶς ταύτης γωνίας ἐν τῷ ἡλίῳ εἰσεχώρει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ ἀποχωροῦσα τὴν ἡμέραν ταύτην ἐσκέφθη ὅτι εὐτυχέστερα ἦσαν τὰ ἀπογεύματα ἐκεῖνα, κατὰ τὰ ὅποια ἡ φίλη τῆς ἐγκατέλιπεν αὐτὴν μόνην.

Μεγάλῃ οἰκειότητι ἀνεπτύσσετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆς οἰκογενείας Δεβέρλου, ἐγευματίζεν εἰς τὴν οἰκίαν των ὡς φίλη, τὴν ὁποῖαν κρατῶσι τὴν ὄραν τῆς τραπέζης, καὶ ἐὰν ἐβράδυνε καθημένη ὑπὸ τὰς πτελέας, ὁ Πέτρος, κατερχόμενος τὸ πόδιον, ἔλεγε :

— Κυρία, ἔτοιμα.

Ἡ Ἰουλία τὴν παρεκάλει νὰ μείνῃ καὶ ἐκεῖνη ὑπεχώρει ἦσαν δὲ ταῦτα οἰκογενειακὰ γεύματα καθιστάμενα ἔτι μᾶλλον φαιδρὰ ἀπὸ τὰς ἀνησυχίας τῶν παιδίων.

Ὁ ἰατρός Δεβέρλος καὶ ἡ Ἑλένη προσεφέροντο ὡς καλοὶ φίλοι, τῶν ὁποίων οἱ συνετοὶ χαρακτήρες, ὀλίγον ψυχροί, συνεβιάζοντο, ἐνῷ ἡ Ἰουλία πολὺ συχνὰ ἐπανελάμβανεν :

— Τί ὠραία ποῦ συμφωνεῖτε ! ἡ περίεργος αὐτὴ ὁμοιότης τῶν ἀρχῶν σας ἀληθῶς μὲ ἐκπλήττει.

Ἐκαστὸν ἀπόγευμα ὁ ἰατρός, ἀφῶ ἔκαμνε τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ κατὰ τὰς ἔξ, ἤρχετο καὶ εὕρισκε τὰς κυρίας εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐκάθητο πλησίον των.

Ἐν ἀρχῇ ἡ Ἑλένη εὕρισκεν αἰτίαν ὅπως ἀπομακρύνηται πάραυτα, καὶ ἐγκαταλείπη οὕτω τὸ ἀνδρόγυνον ἐν μοναξίᾳ, ἀλλ' ἡ Ἰουλία, τσοσῦτην λύπην ἐπεδείκνυε διὰ τὴν αἰφνίδιον αὐτῆς ἀναχώρησιν, ὥστε ἐξηνάγκαζεν αὐτὴν ἐπὶ τέλους νὰ παραμείνῃ, ἐβρισκομένη οὕτω κατὰ τὸ ἤμισυ εἰς τὴν ἐνδόμυχον ζωὴν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἥτις ἐφαίνετο πάντοτε λίαν ὀμαλή.

Ὁ σάκις δὲ ὁ ἰατρός ἀφικνεῖτο, ἡ σύζυγος ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν παρεῖαν, ἐκαστοτὲ, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιχαρίτου κινήσεως, ἐνῷ ἐκεῖνος τὴν ἐφίλει. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ Λουκιανὸς περιεπτύσσετο εἰς τὰς κνήμας αὐτοῦ, τὸν ὑπεβοήθει ὅπως ἀναρριχᾶται ἐπάνω του, καὶ τὸν ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων χαριέντιζόμενος πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ μικρὸς τοῦ ἀπέφραττε τὸ στόμα διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν του καὶ τοῦ ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά ἐνῷ ὠμίλει, καὶ ἐν γένει εἰπεῖν,

προσεφέρετο τὸσον ἀγροίκως, ὥστε παρίστατο ἀνάγκη νὰ τὸν ἀποθέτῃ κατὰ γῆς, παροτρύνων αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ παίξῃ μετὰ τῆς Ἰωάννας. Ἡ Ἑλένη ἐμειδία διὰ τὰ παιγνίδια ταῦτα, καὶ ἄφινε πρὸς στιγμὴν τὸ ἐργόχειρόν της ὅπως περιλάβῃ δι' ἡσύχου βλέμματος τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, καὶ τὸ παιδίον. Τὸ φίλημα τοῦ συζύγου δὲν τὴν ἠνόχλει, αἱ ἀταξίαι τοῦ Λουκιανοῦ τὴν ἔτερπον, καὶ ἠδύνατο τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς εἰρήνης τοῦ ἀνδρόγυνου...

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἦλιος ἔδυε, χρυσιζων τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, καὶ αἰθρία κατεῖχε τὸν ὠχρὸν οὐρανόν. Ἡ δὲ Ἰουλία ἥτις εἶχε τὴν φοβερὰν μανίαν τοῦ νὰ ἐρωτᾷ ἀκόμη καὶ περὶ προσώπων, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζεν, ἠρώτα τὸν σύζυγόν της ἀκαταπαύστως, χωρὶς συνήθως νὰ περιμένη καὶ τὴν ἀπάντησιν.

— Ποῦ ὑπῆγες ; τί ἔκαμες ;

Ἐκεῖνος τῆς ἀνέφερε περὶ τῶν ἐπισκέψεών του, τῆς ὠμίλει περὶ γνωρίμου τινός, τῆς ἔδιδε πληροφορίας περὶ τινος ὑφάσματος ἢ ἐπίπλου, τὰ ὅποια ἐκ τύχης εἶχε παρατηρήσει εἰς κανὲν κατάστημα. Καὶ ἐνῷ τῇ ὠμίλει, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντων τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλένης καὶ οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐκεῖνη ἀπέστρεπον τὰ βλέμματα, προσέβλεπον ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον, σοβαροὶ ἐπὶ τινα λεπτά, ὡς εἰ ἤθελον νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας των ἔϊτα ὑπεμειδίων καταβιάζοντες βραδέως τὰ βλέφαρα.

Ἡ νευρική ζωηρότης τῆς Ἰουλίας, τὴν ὁποῖαν ἀρκετὰ ἐπιδειξίως ἀπέκρυπτε, δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς νὰ συνδιαλέγωνται ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ νεαρὰ σύζυγος εὕρισκε τρόπον νὰ μεταστρέφῃ ἀπάσας τὰς συνδιαλέξεις. Μόλα ταῦτα ἀντήλλασον λόγους καὶ φράσεις τινὰς βραδείας ἢ συνήθεις, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο νὰ λαμβάνωσι βαθὺ αἰσθημα, καὶ νὰ παρατείνωνται ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς των εἰς ἕκαστον αὐτῶν λόγον συμφώνουν δι' ἑλαφροῦ νεύματος ὡς εἰ ὑπῆρχον κοινὰ ὄλαι αὐτῶν αἱ σκέψεις ἔνιστε ἡ Ἰουλία κατέπαυε τὴν ὀμιλίαν τῆς αἰσχυνομένη νὰ ὀμιλῇ αὐτὴ πάντοτε.

— Σὰς στενοχωρῶ, ἔλεγεν, ὀμιλῶ περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια διόλου δὲν σας ἐνδιαφέρουν.

— Οὐδόλως πρέπει νὰ σκέπτεσθε δι' ἐμέ, ἀπεκρίνατο ἡ Ἑλένη χαριέντως, δὲν κουράζομαι ποτέ, δι' ἐμέ εἶνε με-

γίστη εὐχαρίστησις νὰ ἀκούω πάντοτε, καὶ νὰ ὀμιλῶ σπανίως.

Καὶ δὲν ἐψεύδετο· κατὰ τὴν παρατεταμένην σιωπὴν τῆς κυρίως ἀπελάμβανε τὸ μεγαλεῖτερον θέλητρον τοῦ νὰ εὐρίσκηται ἐκεῖ, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην ἐπὶ τοῦ χειροτεχνήματος, ὑψώνουσα μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅπως ἀνταλλάξῃ μετὰ τοῦ ἱατροῦ τὰ παρατεταμένα ἐκεῖνα βλέμματα, τὰ ὁποῖα ὠμίλου ἐν τῇ καρδίᾳ των. Παρεδέχετο ὅμως ἤδη καὶ αὐτὴ ὅτι ὑπῆρχε μεταξὺ των κεκρυμμένον τι αἰσθημα εὐχάριστον, καὶ τοσοῦτον μάλλον, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἄλλος συνεμερίζετο αὐτοῦ μετ' ἐκείνων, πλὴν ἔφερε τὸ μυστικὸν τῆς ἡσύχως, χωρὶς νὰ προσβληθῇ, ἀφοῦ οὐδεμία βέβηλος ἰδέα τὴν ἐβασάνιζε· καὶ ὅσον ἐφέρετο καλῶς πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του, τόσον ἠγάπα αὐτὸν πλείοτερον, καὶ ἰδίως, ὅπταν ἐβαλλε τὸν Λουκιανὸν νὰ χορεύῃ, ἢ ἐφίλει τὴν συζυγὸν του ἐπὶ τῆς παρεΐας.

Ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν αὐτὸν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ του τὸν ἠγάπα πλείοτερον, καὶ ἐφαίνετο νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς οἰκογενείας, οὐδέποτε δὲ ἐφανταζέτο ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποπέμψουν, κατὰ βάθος δὲ ἀπεκάλει αὐτὸν Ἑρρίκον, φυσικῶς μὲ τὸ νὰ ἀκούῃ τὴν Ἰουλίαν νὰ τὸν ὀνομάζῃ τοιουτοτρόπως, καὶ ὁσάκις τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔλεγον «κύριε», ἢ ἠχῶ ἐπανελάμβανεν «Ἑρρίκε» εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἱατρὸς εὔρε τὴν Ἑλένην μόνην ὑπὸ τὴν πτελέαν. Ἡ Ἰουλία ἐξήρχετο συχνάκις μετὰ μεσημβριάν.

— Πῶς! ἡ σύζυγός μου δὲν εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὅχι, μὲ ἀφῆσε μόνην, ἀπεκρίθη μειδιδῶσα.

Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἐπέστρεψε σήμερον πολὺ ἑνωρίς.

Τὰ παιδιὰ ἐπαιζόν εἰς τὴν ἑτέραν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου.

Ἐκάθησε πλησίον τῆς, ἢ ἀπομόνωσιν των δὲν τοὺς ἐτάραττε ποσῶς, καὶ ἐπὶ μίαν ὄραν συνδιελέχθησαν περὶ ἀπειρῶν ἀντικειμένων, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσιν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐπιθυμίαν τινὰ, ὅπως κάμωσιν ὑπαινιγμὸν τινὰ διὰ τὸ τρυφερὸν αἰσθημα, ὅπερ ἐπλήρου τὰς καρδίας των. Καὶ πρὸς τί νὰ ὀμιλήσωσι περὶ αὐτοῦ; μήπως δὲν ἐγνώριζον, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἰπωσι; δὲν εἶχον νὰ κάμουν οὐδεμίαν ἐξομολόγησιν ἢ το ἀρκετὴ χαρὰ δι' αὐτοὺς ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ, ὅτι συνεφώνουν πρὸς ὅλα, καὶ ὅτι ἀπελάμβανον ἀνενοχλήτως τὴν ἀπομόνωσιν των εἰς τοιαύτην μάλιστὰ θέσιν, ἔνθα ὁ ἱατρὸς ἠσπάζετο τὴν σύζυγόν του ἐκάστην ἐσπέραν ἐνώπιόν τῆς. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν ἐπείραξεν ὀλίγον διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ροπὴν τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυε διὰ τὴν ἐργασίαν.

— Ἡξεύρεις, τῇ ἔλεγεν, ὅτι δὲν γνωρίζω ἀκόμη τί χρωμα ἔχουν οἱ ὀφθαλμοί σου; πάντοτε τοὺς χαμηλόνεις ἐπὶ τῆς βελόνης.

Ἡγειρεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον, ὡς ἐπραττε συνήθως.

— Ἐχεις πολὺν καιρὸν ὅπου ἔγεινες πειρακτικὸς; ἠρώτησεν ἐκείνη ἠρέμα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

— Ἄ! ἔχουν χρωμα φαῖόν... φαῖόν! μὲ κυανὴν ἀνταύγειαν, ἀλήθεια;

Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ ἐτόλμων, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτῶν κατὰ πρῶτον λεχθέντες, ἐλάμβανον ἀπειρὸν ἠδύτητα· συνήθως ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὴν εὕρισκε μόνην ὑπὸ τὸ ἐπιστέγασμα.

Παρὰ τὴν θέλησίν των καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται ἔλεγον ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν, ἢ οἰκειότης των ἀπεκαθίστατο στενοτέρα... ὠμίλου διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης ἐκ των θωπευτικῶν θλάσεων, τὰς ὁποῖας ἀπέφευγε μόνον, ὁσάκις ἄλλος τις ἐτύγγανε παρών, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ Ἰουλία ἐφθανε, μὲ ὄλην τὴν ἀκράτητον αὐτῆς ἐπιθυμίαν νὰ φλυαρῇ περὶ των ἐν Παρισίοις περιπάτων τῆς, δὲν τοὺς ἠνόχλει ποσῶς, καὶ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀρξαμένην συνομιλίαν των, χωρὶς νὰ ταραχθῶσιν, οὔτε νὰ μεταβάλλωσι τὸ καθισμά των.

Καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἔαρ, ὁ κῆπος αὐτὸς ἔνθα αἱ πασχαλαὶ ἐβλάστανον, παρέτεινον ἐν αὐτοῖς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμὸν τοῦ πάθους αὐτῶν...

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ἡ κυρία Δεβέρλου κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου τινος σχεδίου, καὶ βαθμηδὸν ἐσχημάτισε τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσῃ χορὸν διὰ τὰ παιδιὰ.

Τὸ ἔαρ ἦτο ἤδη ἀρκετὰ προκεχωρημένον, ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὕτη ἐπλήρου ἐπὶ τοσοῦτον τὴν κοῦφον αὐτῆς κεφαλὴν, ὥστε ἐπελήφθη σχεδὸν πάραυτα των προπαρασκευῶν μετὰ τῆς θορυβώδους αὐτῆς ἐνεργητικότητος.

Ἐπεθύμει σπουδαίως νὰ διαπρέψῃ ὁ χορὸς τῆς, ὅστις ἤθελε νὰ γίνῃ καὶ μὲ προσωπίδας.

Ἐκτοτε ἡ ὀμιλία αὐτῆς δὲν εἶχεν ἄλλο ἀντικείμενον, εἰμὴ τὸν χορὸν καὶ ὠμίλει περὶ αὐτοῦ πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς καὶ πανταχοῦ, ἰδίως ὅμως ἐν τῷ κήπῳ ἤρχιζεν ὀμιλίας ἀτελευτήτους.

Ὁ ὄρατος Μαλινιῶ ἐκρινε τὸ σχεδίον τῆς ὀλίγον ἀσύνητον, κατεδέχετο μῶλα ταῦτα νὰ λαμβάνῃ μέρος, καὶ ὑπεσχέθη νὰ προμηθεύσῃ καὶ ἓνα κωμικὸν μουσικόν, τὸν ὅποτον ἐγνώριζεν.

Ἐν ἀπόγευμα, ἐφ' ἣσαν πάντες συνηθροισμένοι ὑπὸ τὰ δένδρα, ἡ Ἰουλία ἐσκέφθη νὰ ὑποβάλλῃ τὴν σοβαρὰν ἐρώτησιν περὶ των χορευτικῶν ἐνδυμασιῶν τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Ἰωάννας.

— Διστάζω, ἔλεγε, νὰ ἀποφασίσω, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐνδύσω Πιερωτὸν μὲ λευκὸν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐνδυμα.

— Ὡ! εἶναι πολὺ πρόστυχον! ἀπεκρίθη ὁ Μαλινιῶ, θὰ ἔχῃς μίαν δωδεκάδα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν χορὸν σου. Περιμένε ὀλίγον, εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρωμεν ἄλλο τίποτε.

Καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἐμβριθῶς, βυζαίνων τὸ μῆλον τῆς ράβδου του. Ἡ Παυλίνα, ἣτις εἶχε φθάσει ἐκείνην τὴν ὄραν ἀνέκραξεν:

— Ἐγὼ θέλω νὰ ἐνδυθῶ ὡς θαλαμηπόλος.

— Σὺ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεβέρλου μετ' ἐκπλήξεως! ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ μεταμφιεσθῇς; μήπως περναῖς διὰ παιδί ἀκόμα; Ὅθ μού κάμῃς τὴν χάριν νὰ ἔλθῃς μὲ φόρεμα λευκόν.

— Κύτταξε! πόσον ἤθελε μὲ εὐχαριστήσαι. ἐψιθύρισε ἡ Παυλίνα, ἣτις μῶλα τὰ δεκαοκτῶ αὐτῆς ἔτη, καὶ τὴν στρογγυλότητα αὐτῆς, ὡς ὠραίας κόρης, ἠρέσκετο νὰ χορεύῃ μὲ πολὺ μικρὰ παιδιὰ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη εἰργάζετο εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ὑψοῦσα ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν, ὅπως μειδίασῃ πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν κύριον Ραμβῶδον, οἱ ὅποιοι συνδιελέγοντο ὄρθιοι ἔμπροσθέν τῆς.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος εἶχε κατωρθώσει ἐπὶ τέλους νὰ σχετισθῇ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν οἰκογενεῖαν Δεβέρλου.

— Καὶ τὴν Ἰωάνναν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς πῶς θὰ τὴν ἐνδύσῃ;

Ἄλλὰ διεκόπη ὁ λόγος αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἐπιφωνήσεως τοῦ Μαλινιῶ:

— Ἄ! Εὐρῆκα! Εὐρῆκα! ὡς μαρκήσιον ἐπὶ Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου.

Καὶ ἤρχισε νὰ πάλῃ τὴν ράβδον του μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐνεθουσιάζετο σχεδὸν οὐδεὶς, ἐφάνη ἐκπλαγείς.

— Πῶς! δὲν μὲ ἐννοεῖτε; Ὁ Λουκιανὸς δὲν θὰ ὑποδέχεται τοὺς μικροὺς αὐτοῦ προσκεκλημένους; Λοιπὸν θὰ τὸν τοποθετήσετε εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ὡς μαρκήσιον, μὲ μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων εἰς τὰ πλάγια, διὰ νὰ ὑποκλίνεται πρὸς τὰς κυρίας.

Ἄλλ' ἐναντιωθεῖσα ἤδη καὶ ἡ Ἰουλία, εἶπεν,

— Ὅθ ἔχωμεν τότε μίαν δωδεκάδα μαρκησιῶν.

— Καὶ τί πειράζει; ἀπεκρίθη ὁ Μαλινιῶ ἡσύχως, ὅσον περισσότεροι εἶναι, τόσῳ νοστιμότερος θὰ ἦνε ὁ χορὸς· ἐπέτυχα πληρέστατα εἰς τὴν ἐκλογὴν. Πρέπει ὁ οἰκοδε-

σπότης νὰ φέρῃ ἐνδυμασίαν μαρκησίου, ἄλλως τε ὁ χορός σας δὲν θὰ ἦνε τίποτε.

Καὶ ἐπέμεινε ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἡ Ἰουλίᾳ συγκατετέθη.

Πράγματι, ἐνδυμασία μαρκησίου ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ, κεκοσμημένη διὰ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν, θὰ ἦτο τρέλλα.

— Καὶ ἡ Ἰωάννα; ἐπανέλαβεν, ὁ ἰατρός.

Ἡ μικρὰ κόρη εἶχε στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρὸς τῆς, μὲ τὴν ὀκνηρὰν αὐτῆς στάσιν, τὴν ὅποιαν, ἤρσκετο νὰ λαμβάνῃ, καὶ ἐνῶ ἡ Ἐλένη ἤτοιμαζέτο νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη, ἡ μικρὰ ἐτραύλισεν:

— Μαμά, ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῆ;

— Τί; ἠρώτησαν οἱ περὶ αὐτῆν.

Τότε, ἐφ' ὅσον ἡ κόρη τὴν καθικέτευε διὰ τῶν βλεμμάτων, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπεκρίθη μειδιῶσα:

— Ἡ Ἰωάννα δὲν θέλει νὰ μάθουν τὴν ἐνδυμασίαν τῆς.

— Ἀλήθεια, ἀνέκραξε τὸ κοράσιον, δὲν κάμνει κανεὶς καμμίαν ἐπίδειξιν, ὅταν γνωρίζουν προτιήτερα ἐκεῖνο ποῦ θὰ φορέσῃ.

Διεσκέδασαν ἀρκούντως ἐκ τῆς εὐφροσύνης αὐτῆς ἀπαντήσεως τοῦ κυρασίου.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος ἀπὸ τινος ἐφάνετο ἀρκετὰ ἐνοχλητικός εἰς τὸ κοράσιον.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡγανακτισμένη κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ δυστυχῆς, ἀηλιπισμένος, δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ καταστῇ προσφιλὴς εἰς τὴν μικρὰν του φίλην. Πειράζων λοιπὸν αὐτὴν κατῶρθον νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ τὴν θέλξῃ.

— Ὅθι τὸ εἶπω. Ὅθι τὸ εἶπω ἐγώ.

Τὸ παιδίον κατέστη ὠχρότατον· ἡ γλυκεῖα φυσιολογία αὐτοῦ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἀγρίαν τινα τραχύτητα· τὸ μέτωπον αὐτοῦ διηυλακώθη ὑπὸ δύο μεγάλων ρυτίδων, τὸ δὲ πρόσωπον ἐγένετο κατηφές καὶ νευρικόν.

— Σὺ! ἐβαττάρισε τὸ παιδίον. Σὺ! νὰ μὴν εἶπῃς τίποτε.

Καὶ ἀνοήτως, ἀφοῦ τῷ ἔκαμε πειρακτικὸν μορφασμόν, ἐρρίφθη ἐπάνω του κραυγάζων:

— Σιωπήσε! θέλω νὰ σιωπήσῃς. Τὸ θέλω...

Ἡ Ἐλένη δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ προλάβῃ τὸν παροξυσμὸν ἐκεῖνον ὅστις ἦτο ἐκ τῶν λίαν παραφόρων, οἱ ὅποιοι ἐνίοτε ἐτάραττον φρικῶδως τὴν μικρὰν κόρην. Ἡ Ἐλένη ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος:

— Ἰωάννα! πρόσσεχε! θὰ σὲ τιμωρήσω...

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα δὲν τὴν ἤκουε, δὲν τὴν ἐνόει· τρέμουσα σύσσωμος, ποδοκροτῶσα, καὶ σχεδὸν πνιγομένη ἐπανελάμβανεν:

— Τὸ θέλω... τὸ θέλω...

Διὰ φωνῆς δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον βραγχώδους καὶ διαπεραστικῆς, καὶ διὰ τῶν συνεσπασμένων αὐτῆς χειρῶν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, τὸν ὅποιον διέστρεψε μετὰ δυνάμει ἐκτάκτου.

Ματαίως ἡ Ἐλένη τὴν ἠπεῖλει. Τότε, μὴ δυναμένη νὰ τὴν καταπραύνη διὰ τῆς αὐστηρότητός τῆς, λίαν τεθλιμμένη, ἐκ τῆς σκηνῆς αὐτῆς, παρουσία τῶσων ἀνθρώπων, ἐφάνη ἰλαροτέρα καὶ ἐψιθύρισε μεθ' ἠπιότητος:

— Ἰωάννα! πολὺ μὲ λυπεῖς...

Τὸ κοράσιον πάραυτα ἠσύχασεν· ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν μητέρα αὐτῆς, μὲ πρόσωπον τεθλιμμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν· ἀνελύθη εἰς λυγμοὺς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς ψελλίζουσα:

— Ὅχι, μαμά, ὄχι, μαμά.

Καὶ ἔθετε τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὅπως τῇ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα. Ἡ μήτηρ τῆς διὰ βραδείας χειρονομίας, τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ πλησίον τῆς. Τότε, μὲ τὴν καρδίαν τετρωμένην καὶ πεπιεσμένην, ἡ μικρὰ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος θρανίου, ἐνθα κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν ἰσχυροτέρων.

Ὁ Λουκιανός, πρὸς τὸν ὅποιον ἐκείνη ἀδιακόπως ἔδιδε τὸ καλὸν παράδειγμα, τὴν ἐθαύμαζεν ἐκπεπληγμένος μετὰ κούφου εὐχαριστήσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἐλένη ἐδίπλωνε τὸ χειροτέχνημά τῆς ἵνα ἀναχωρήσῃ, ἀποτροπιαζομένη πρὸ τοιαύτης σκηνῆς, ἡ Ἰουλίᾳ τὴν ἐπέπληξεν, ὅτι δὲν ὤφειλε, πρὸς θεοῦ, νὰ ἀδημονῇ τόσον· καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ συγχωρῇ τοῦτο εἰς τὰ παιδιά, καθόσον μάλιστα ἡ κόρη τῆς εἶχεν ἐξαίρετον καρδίαν, καὶ ἀδίκως παρεπονεῖτο ἐντόνως κατ' αὐτῆς, ἀφοῦ ἀρκετὰ ἤδη τὴν εἶχε τιμωρήσει. Τὴν ἐκάλεσεν ὅπως τὴν ἐναγκαλισθῇ, πλὴν ἡ Ἰωάννα, ἀρνούμενη τὴν συγγνώμην, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ θρανίου, χύνουσα ἀφθονα δάκρυα...

Ἐντοσοῦτῳ ὁ κύριος Ραμβῶδος καὶ ὁ ἰατρός εἶχον πλησιάζει.

Ὁ πρῶτος ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ διὰ φωνῆς γλυκαίας καὶ συγκεκινημένης:

— Ἄς εἶδωμεν, ἀγάπη μου, διατί εἶσαι θυμωμένη μαζὶ μου; Τί σοῦ ἔκαμα;

— Ὡ! εἶπε τὸ παιδίον, ἀπομακρύνον τὰς χεῖρας αὐτοῦ μὲ τὸ πρόσωπον τεταραγμένον, ἠθέλησες νὰ μοῦ πάρῃς τὴν μητέρα μου.

Ὁ ἰατρός ὅστις ἤκουεν ἐγέλασεν. Ὁ κύριος Ραμβῶδος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσει τίποτε.

— Καλὲ τί λέγεις;

— Μάλιστα... μάλιστα... τὴν περασμένην τρίτην.

Ὡ! τὸ ἐνθυμεῖσαι καλά. Ἐπεσε εἰς τὰ γόνατά μου καὶ ζητοῦσες νὰ σὲ ἀφίσω νὰ μὴν εἰς τὸ σπῆτί μου.

Ὁ ἰατρός δὲν ἐγέλα πλέον, τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ἀποχρωματισθέντα, ὑπέτρεμον, ἐνῶ ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειὰς τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, ὅστις ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἀλλὰ μοῦ ἔλεγες ὅτι ἦσο σύμφωνος, ὅτι θὰ ἐπαί-
ζαμεν μαζὶ.

— Ὅχι, ὄχι, τότε δὲν ἐγνώριζα, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον μετὰ σφοδρότητος· δὲν θέλω... πρόσσεξε! μὴ τολμήσῃς ποτὲ πλέον νὰ ὀμιλήσῃς δι' αὐτό, τότε μόνον θὰ εἴμεθα φίλοι.

Ἡ Ἐλένη ἔθεσε τὸ ἐργόχειρον αὐτῆς ἐντὸς τοῦ κανίστρου. Εἶχεν ἀκούσει τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Ἐμπρός! Ἰωάννα! πῆγαινε! Ὅταν κλαίῃ κανεὶς, δὲν εἶνε σωστὸν νὰ χαλᾷ καὶ τῶν ἄλλων τὴν διάθεσιν.

Καὶ ἀπεχαιρέτισεν ὠθοῦσα τὴν μικρὰν πρὸ αὐτῆς.

Ὁ ἰατρός, ὠχρότατος, τὴν προσέβλεπεν ἀσκαρδαμυκτεῖ· ὁ κύριος Ραμβῶδος ἐφάνετο ἐκπεπληγμένος, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Δεβέρλου καὶ τὴν Παυλίαν, βοηθούμεναι ὑπὸ τοῦ Μαλινιώ, εἶχον λάβει τὸν Λουκιανόν, καὶ τὸν ἔβαλον νὰ κάμνῃ γύρους μετὰ τῶν, συζητοῦντες ζωηρῶς ὑπεράνω τῶν ὤμων τοῦ μικροῦ διαβόλου περὶ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ μαρκησίου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ Ἐλένη εὕρισκετο μόνη ὑπὸ τὰς πτελέας.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, ἀσχολουμένη εἰς τὰ τοῦ χοροῦ, εἶχε λάβει μεθ' αὐτῆς τὸν Λουκιανόν καὶ τὴν Ἰωάνναν!

Ὅτε ὁ ἰατρός ἐπέστρεψεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, κατήλθε ζωηρῶς τὸ πόδιον, ἀλλὰ δὲν ἐκάθισεν. Ἐκαμεν ὀλίγας στροφὰς περὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἀποσπῶν μικρὰ τεμάχια φλοιοῦ ἐκ τῶν δένδρων. Ἐκείνη ὕψωσε πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τινα λεπτὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνήσυχος ἐκ τῆς προφανοῦς ταραχῆς του. Εἶτα ἤρχισε καὶ αὐτὴς τὸ ράψιμον διὰ χειρὸς ὑποτρεμούσης ὀλίγον.

— Ὁ καιρὸς χαλᾷ, εἶπεν αὐτῇ, ἀρκετὰ στενοχωρουμένη ἐκ τῆς σιωπῆς σου· ἤρχισε νὰ κάμνῃ δυνατὸ κρού...

— Δὲν ἔχομεν παρὰ Ἀπρίλιον, ὑπετραύλισε καὶ αὐτὸς ἀγωνιζόμενος νὰ καταπραύνη τὴν φωνὴν του.

Ἐφάνη ὅτι ἐμελλε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἐπανῆλθε καὶ τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

— Λοιπὸν ὑπανδρεύεσαι;

Ἡ ἀγροῖκος αὐτὴ ἐρώτησις τὴν ἐξέπληξεν, εἰς τρόπον ὅστε ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ χειροτέχνημά της. Ἐγένετο ὠχροτάτη καὶ δι' ἰσχυροῦ ἀγῶνος διετήρησε τὸ πρόσωπόν της ψυχρὸν ὡς μάρμαρον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Ἐκεῖνος ἔλαβεν ἱκετευτικὸν ὕφος.

— ὦ! Σὲ παρακαλῶ θερμῶς, εἰπέ μου μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν ὑπανδρεύεσαι;

— Μάλιστα, ἴσως, καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει; ἠρώτησε τέλος μὲ ἀρεκτὰ ψυχρὸν ὕφος.

Ἐκαμε βιαίαν τινὰ χειρονομίαν καὶ εἶτα ἀπεκρίθη:

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Καὶ διατί; ἐπανέλαβε, χωρὶς νὰ καταβιάσῃ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τότε, ὑπὸ τὸ βλέμμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπάγονε τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν χειλέων, ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρέμεινε ἐκεῖ, φέρων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κροτάφων. Εἶτα, ἐπειδὴ ἠσθάνετο πνιγμονὴν καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἐνδώσῃ εἰς ὀρμὴν τινὰ ἀπερίσκεπτον, ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ αὐτὴ ἠσύχως ἐπροτίμησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν της.

Ἄλλὰ τὸ γόητρον τῶν ὤφραίων αὐτῶν ἀπογευμάτων, εἶχε πλέον ἐκλείψει· ἐθεώρησε καλὸν τὴν ἐπαύριον νὰ ἐμφανισθῇ, συμπαθέστερος, ἢ μᾶλλον, εὐπειθής.

Ἡ Ἑλένη ὁμως ἐφαίνετο τεταραγμένη καθ' ἑαυτήν, ὡς ἂν ἠθελε παραμείνει μόνη μετ' ἐκείνου· δὲν ὑπῆρχε πλέον ἡ μεγάλη οἰκειότης, ἡ γαλήνιος ἐκείνη ἐμπιστοσύνη, ἣτις ἔσφουρεν αὐτοὺς ἐγγὺς ἀλλήλων, χωρὶς καμμίαν ταραχήν, μὲ μόνην τὴν ἀγνὴν εὐχαρίστησιν ὅτι εὕρισκοντο μόνοι· καὶ μ' ὄλην τὴν δυνατὴν προφύλαξιν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν, ὅπως μὴ ἐκφοβίξῃ αὐτήν, τὴν θεώρει πάντοτε συγκεκλινημένος, ἐξ ἐνδομύχου τινὸς συναισθημάτων, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν ἐξάψει, ὡς ἐκ τῆς ἐπιφορᾶς μεγάλου κύματος αἵματος. Καὶ αὐτὴ ὁμως εἶχεν ἀπωλέσει τὴν εὐχάριστον αὐτῆς ἡσυχίαν.

Φρικιᾶσαι τὴν ἐτάραττον, καὶ παρέμενε ἀπονεναρχωμένη, μὲ τὰς χεῖρας βεβαρημένας καὶ ἀδρανεῖς· ὅλα τὰ εἶδη τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐφαίνοντο διεγερθέντα ἐντός της.

Ἀπὸ τούδε ἡ Ἑλένη δὲν ἔφινε νὰ ἀπομακρύνηται ἐξ αὐτῆς ἡ Ἰωάννα· ὁ ἰατρός εὕρισκεν ἀκαταπαύστως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης τὸν μάρτυρα τούτον, ὅστις τὸν ἐπέβλεπε διὰ τῶν μεγάλων καὶ καθαρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν· ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ὑπέφερεν ἡ Ἑλένη, ἦτο ὅτι ἠσθάνετο ἑαυτὴν τεθορυβημένην μεγάλως, ἀπέναντι τῆς κυρίας Δεβέρλου, ὡς ἂν ἐπανάρχετο, μὲ τὴν θορυβώδη αὐτῆς στωμυλίαν, καὶ τὴν ἀπεκάλει ἀγραππὴ μου, διηγουμένη πρὸς αὐτὴν τοὺς δρόμους της.

Δὲν τὴν ἠκροάζετο πλέον μὲ τὸ μειδιῶν καὶ ἡρεμὸν ἦθος της· καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της ἐξήρχετο ταραχὴ τις, ὡς ἐκ τῶν συγκρουομένων ἐν αὐτῇ αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἠναντιοῦτο νὰ ὁμολογήσῃ· καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ αἰσχύου, ἕνεκα ἐνδομύχου μνησικακίας.

Ἡ τιμία αὐτῆς φύσις διεμαρτύρετο καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἰουλίαν, χωρὶς ὁμως νὰ δύναται νὰ καταστείλῃ καὶ φυσικόν τι ῥῆγος, τὸ ὁποῖον οἱ θερμοὶ δάκτυλοι τῆς φίλης της ἐπροξένουν ἐπὶ τοῦ δέρματός της.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς εἶχε τραπῆ ἐπὶ τὰ χεῖρῳ· καὶ ἡ βροχὴ ἐξηνάγκασε τὰς κυρίας νὰ καταφύγωσιν ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ σκιάδι, ὁ κῆπος μὲ τὴν διαλάμπουσαν αὐτοῦ καθαριότητα εἶχε μεταβληθῆ εἰς λίμνην καὶ δὲν ἐτόλμα τις νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν διαδρόμων, ὡς ἂν ἠλιαντὴ ἀκτίς διέλαμπεν μεταξὺ δύο νεφῶν, τὰ διάβροχα χλοάσματα ἐστῆγνωνον· αἱ πασχάλαι ἔφερον μαργαρίτας, κρεμαμέναις ἐξ ἐκάστου τῶν μικρῶν αὐτῶν ἀνθέων, ὑπὸ δὲ τὰς πτελέας παχύταται ἐπιπτον σταγόνες.

— Ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ χορὸς γίνῃ τὸ σάββατον, ἐδήλωσεν ἡμέραν τινὰ ἢ κυρία Δεβέρλου. Ἄ! προσφιλῆς μου! ἀπέκαμα πλέον. . . δὲν εἶναι ἀληθές; λοιπὸν θὰ σὰς περιμένω εἰς τὰς δύο . . . ἡ Ἰωάννα σου καὶ ὁ Λουκιανὸς θὰ δώσωσι τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ.

Καὶ ἐνδοῦσα εἰς διάχυσιν τρυφερότητος, ἔμπλεως χαρᾶς διὰ τὰς προπαρασκευὰς της, περιεπτύξατο τὰ δύο τέκνα, καὶ εἶτα μετὰ μειδιάματος λαβοῦσα τὴν Ἑλένην ἐκ τῶν βραχιόνων, ἀφῆκε δύο φιλήματα ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— Εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων μου, ἀπεκρίθη χαριέντως, βεβαίως μοῦ ἀξίζει, ὕστερον ἀπὸ τόσους δρόμους, θὰ ἰδῆς πόσον λαμπρὰ θὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ Ἑλένη παρέμενε λίαν ἀπαθής, ἐνῶ ὁ ἰατρός παρετήρει αὐτὰς ὑπεράνω τῆς ξανθῆς κεφαλῆς τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν τράχηλόν του.

Εἰς τὸν πρόδομον τοῦ μικροῦ μεγάρου ὁ Πέτρος ὁρθιος, ἐν στολῇ, καὶ μετὰ λευκῆς γραβάτας, ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰς τὸν ἦχον ἐκάστης ἀφικνουμένης ἀμάξης.

Πνοὴ ὑγροῦ ἀνέμου ἐκάστοτε εἰσῆρχετο καὶ ἡ ὠχρὰ ἀντανάκλασις, ἐκ τοῦ ὑετώδους ἀπογεύματος, ἐφώτιζε τὸν στενὸν προθάλαμον, πεπληρωμένον ἀπὸ παραπετάσματα καὶ χλοερὰ φυτὰ· δύο ἐσήμαινον, καὶ ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ κλίνῃ σκυθρωπῆ, ὡς ἀληθῆς χειμερινὴ ἡμέρα.

Ἄλλ' ὡς ὁ ὑπηρέτης ὤθει τὴν θύραν τῆς πρώτης αἰθούσης, ζωηροτάτη λάμψις προσέπιπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν προσκεκλημένων. Εἶχον κλείσει τὰ δικτυωτά, καὶ σύρει λίαν ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα, εἰς τρόπον ὅστε οὐδεμία ἀντανάκλασις ἐκ τοῦ θολοῦ οὐρανοῦ εἰσεχώρει πρὸς τὰ ἔσω. Λαμπτήρες, τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, καὶ φῶτα ἐκ τῶν πολυφῶτων λυχνιῶν, πολλαπλασιάζοντα τὴν ἑαυτῶν λάμψιν, ὡς ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ κρυστάλλου, ἀπήστραπτον ἐκεῖ, ὡς εἰς κατάφυτον ναῖδιον· εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς αἰθούσης τὰ ἐξ οἰνάνθης ἐπιπλα ἐμετρίαζον ὀλίγον τὴν λάμψιν τῶν φῶτων· ἡ μεγάλη αἰθουσα διέλαμπε κεκαλλωπισμένη, ὅπως ἦτο, καὶ κατὰ τὸν χορὸν τὸν ὁποῖον ἐδίδεν ἡ κυρία Δεβέρλου ἐτησίως κατὰ Ἰανουάριον.

Ἐν τσοῦτῳ τὰ παιδία ἤρχισαν νὰ φθάνωσιν, ἐνῶ ἡ Παυλίνα ἀπησχολεῖτο εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐδρῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ, πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκκενώσει καὶ κοσμήσει δι' ἐρυθροῦ παραπετάσματος.

— Πατέρα, ἀνέκραξε ὁσοεὶ καὶ σὺ ἕνα χεῖρι διὰ νὰ τελειώσωμεν μίαν ὄραν ταχύτερον.

Ὁ κύριος Λοτελιέρος, ὅστις παρετήρει τὸν πολυέλαιον μὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ Παυλίνα σχεδὸν μόνη εἶχεν ἤδη τακτοποιήσει τὰ καθίσματα, ἐκτέλεσσα κατὰ γράμμα τὴν παραγγελίαν τῆς ἀδελφῆς της, ἔφερε δὲ λευκὴν ἐσθῆτα, τῆς ὁποίας τὸ περιλαίμιον ἦτο ἠνεωγμένον ἐν σχήματι τετραγώνου, ἐπιδεικνύον μέγα μέρος τοῦ στήθους.

— Ἐτελειώσαμεν τέλος, ἀπεκρίθη, τώρα εἰμποροῦν νὰ ἔλθουν. . . ἡ Ἰουλία τί κάμνει; δὲν εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐνδύσῃ τὸν Λουκιανόν;

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κυρία Δεβέρλου ἐπαρουσίαζε τὸν μικρὸν μαρκήσιον· πάντες οἱ παρῆσαντες ἀφῆκαν ἐπιφωνήσεις.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἰατροῦ.

A. MATTHEY
 Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Βάλδα παρενέβη μεταξύ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς. (Κεφάλαιον MB').

— Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, δὲν πιστεύω... Ἀφ' οὗ ἡ Λουκία τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ! . . . Ὅ,τι γνωρίζω, ὅ,τι αισθάνομαι, ὅ,τι λέγω, ἀνακεφαλαιούται εἰς αὐτό: ἂν τὸν φονεύσης, θὰ σὲ μισῶ, καὶ ἂν ἀποθάνῃ, θὰ ἀποθάνω.

Ἀπώθησε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς αὐτῆς, καί, συντριβείσθ' ὑπὸ τῆς κραυγῆς ταύτης, ἐπανάπεσεν, ἔχουσα ἀνοικτούς τοὺς βραχίονας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκκελυμένην, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιτηῆρος.

Ἡ Βάλδα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀναυδος καὶ ὡς ἐκμεμηδενισμένη. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὅπως συναγάγῃ τὰς ἰδέας αὐτῆς.

Ἐπειτα ἡ σκηνὴ πάραυτα μετεβλήθη.

Ἡ Βάλδα ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων, πρὸ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων, τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων τὸ μέτωπον, τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ χεῖλη αὐτῆς.

— Τέκνον μου! ἔλεγεν, Ἀγγελίνα μου, ἀγγελέ μου, μὴ λιποθυμήσης καὶ πάλιν! μὴ ὑποφέρῃς, μὴ μέ βασανίζῃς! Ἐχεις δίκαιον, δὲν ἔβλεπον ὅ,τι ἐπραττον, ὄφειλον νὰ μαντεύσω, ὄφειλον νὰ ἐννοήσω. Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν ἔλεγες τίποτε! Διὰ τί ἐσιώπας; Καὶ πρὸς τὴν μητέρα σου;

— Μήπως ἐγνωρίζον;... ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα ὀλολύζουσα.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Βάλδα, δὲν ἐνόεις καὶ σὺ ἡ ἰδία, δυστυχῆς μου ἀθῶον τέκνον! Ὅλα τὰ λάθη εἶνε

ιδικά μου, τὸ γνωρίζω. Πῶς νὰ τὰ διορθώσω; τί νὰ πράξω;...

Ἡ Ἀγγελίνα ἠνωρθώθη ἀπειλητικῆ.

— Ἄ! ἀνέκραξε, μήπως εἶνε ἀδύνατον τώρα, νὰ ἐμποδίσῃς τὴν παράφορον αὐτὴν μονομαχίαν;

— Ὅχι, ὄχι, βεβαιώθητι! εἶπε ζωηρῶς ἡ Βάλδα· εἶνε δύσκολον, ἀλλὰ δὲν εἶνε παντάπασιν ἀδύνατον. Ὅχι, παντελῶς! Ὅταν σκέπτομαι ὅτι, ἂν ἦτο ἀδύνατον, θὰ με ἐμίσεις, κακὴ!

— Ναί, ἀλλ' ἀκουσον, ἂν σὺ με ἐφόνευες; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα μεθ' ὕφους παιδικοῦ, θὰ σὲ ἐμίσουν, διὰ τί; ἐπειδὴ ἀκριβῶς σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅσον σὲ ἠγάπων...

— Θὰ με ἐμίσεις πολὺ, τότε! εἶπεν ἡ Βάλδα μειδιῶσα. Ἐμπρός! μὴ λυπησῶμαι πλέον. Ὅλα θὰ διορθωθῶσιν. Δὲν πρέπει, ὄχι, βέβαια, δὲν πρέπει τώρα ἡ μονομαχία αὐτὴ νὰ γίνῃ! Δὲν θὰ γίνῃ. Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, σοὶ ὁμνῶ.

— Εἶσαι βεβαία περὶ τούτου; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα· θὰ προλάβῃς αὐτὴν τὴν μονομαχίαν;

— Θὰ προληφθῇ. Ἀγνοῶ ὅμως ἔτι πῶς θὰ ἐνεργήσω· θὰ ἀπαντήσω δυσκολίας· οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὅταν ἐμπαιχθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καλοῦσι τιμὴν, δὲν εἶνε πλέον κύριοι ἑαυτῶν — δὲν ἠπατάσονται τούτοις, — ἔχω ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν. Θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς χάριν μου. Ἐν ἀνάγκῃ, θὰ μετέβαινον ἐγὼ ἢ ἰδία πρὸς αὐτόν... Ἐπὶ τέλους, οἷα δὴποτε καὶ ἂν ἦνε τὰ μέσα, ὅ,τι καὶ ἂν στοιχίσῃ εἰς ἡμᾶς ἢ πράξῃς αὕτη, ὅ,τι δὲν θέλεις, δὲν θὰ γείνη, κόρη μου.

— Ἄ! μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Βάλδας, πόσον εἶσαι καλὴ! συγχώρησόν με! σὲ ἀγαπῶ!

— Ἐ! σὺ πρέπει νὰ με συγχωρήσῃς, καὶ ἡ ὁποία με συγχωρεῖς καὶ με ἀγαπᾷ! εἶπεν ἡ Βάλδα.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνηγκαλισμέναι, φιλοῦμεναι καὶ θαυπευόμεναι ἀμοιβαίως.

Ἐπειτα ἡ Ἀγγελίνα, ἀποσπασμένη ἡρέμα τῆς περιπτύξεως,

— Μητέρα, εἶπεν, ἐνθυμεῖσαι, δὲν εἶνε ἀληθές; ὅτι ἡ συνάντησις προσδιωρίσθη δι' αὐρίον, ἢ μάλλον διὰ σήμερον, λίαν πρῶτ; Ἐσκέφθη περὶ αὐτοῦ;

— Ναί, ἐσκέφθη, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα μειδιῶσα.

— Γνωρίζεις τί θὰ πράξῃς;

— Γνωρίζω τί θὰ πράξω. Ἀλλὰ ἤδη εἶνε ἀργά, εἶνε νύξ, καί, ἤξεύρεις, τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν. Αὐρίον λίαν πρῶτ θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει, μείνε ἡσυχος, κόρη μου.

— Καλὰ ἔλεγον ὅτι κάμνεις ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃς!

— Διὰ σέ, ναί. Ἄλλ' ἀφ' οὗ δὲν με μέλει διὰ τὸν ἑαυτόν μου δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πλέον μυστικὰ δι' ἐμέ, ἀκούεις; Ἄνοιγέ μου πάντοτε τὴν καρδίαν σου· θὰ ἀναγινώσκω εἰς αὐτὴν καλλίτερον ἢ σὺ. Ἄν τὸ ἐγνωρίζον, δὲν θὰ ἔπραττον πράγματα, τὰ ὅποια ἔπραξα...

— Ἀδιάφορον, προσέθετο ἡ Βάλδα, ἀπαντῶσα εἰς ἐσωτερικὸν διαλογισμὸν, τίποτε δὲν εἶνε ἀκόμη τελειωμένον, τὰ πάντα διορθοῦνται. Τὸ σχέδιον καὶ ὁ σκοπὸς μου ἠλλαξαν· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἡ Ἀγγελίνα παρετήρει τὴν μητέρα αὐτῆς μετ' ἀνησυχίας.

— Ἀγαπητὴ μητέρα, τῇ εἶπε γλυκέως, συλλογίζου τοῦτο: Ζητῶ νὰ ἐμποδίσῃς τὴν μονομαχίαν αὐτὴν, δὲν σοὶ ζητῶ ἄλλο τίποτε. Ὅταν παρέλθῃ ἡ κρίσις αὕτη, ὅταν εὐτυχῶς παρέλθῃ, νομίζω ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ μὴ ἀναμιγνύσῃς, νὰ ἐπινοῆς ἢ νὰ ἐμποδίσῃς τὰ συμβαίνοντα αὐτὸ θὰ φέρῃ πάντοτε δυστυχίας.

— Ἄφες με νὰ ἐνεργήσω, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Βάλδα μειδιῶσα, πῶς θέλεις νὰ γνωρίζῃς τὰ τοῦ βίου σὺ, ἡ ὁποία ἀγνοεῖς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ καρδίᾳ σου; Διέπραξα τὸ λάθος νὰ μὴ ἐπιβλέπω τὴν θέσιν σου· ἐνομί-

ζεσο πάντοτε παιδίον ὑπὸ τῆς μητρός σου. Δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι εἶσαι βρασιλιανὴ ὡς ἐγὼ καὶ ὅτι ἤμην πολὺ νεώτερα σου, ὅτε ἠγάπησα τὸν πατέρα σου. Δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ εὐτυχῆσω, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι σὺ θὰ εὐτυχῆσῃς. Θὰ εὐτυχῆσῃς. Σὺ τὸ ἀγνοεῖς ὀλοτελῶς, βλέπω καλλίστα ὅτι ἀγαπᾷς τὸν διδάκτορα Ροβέρτον.

— Μητέρα, ἐπανελάβεν αὐστηρῶς ἡ Ἀγγελίνα, μοὶ διέφυγε πρὸ ὀλίγου μία λέξις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκήρυττον καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπανελάμβανον, ἂν πραγματικῶς ἢ λέξις αὕτη ἠδυνήθη νὰ σὲ πληροφορήσῃ τι· ἀλλὰ με ἀφῆκες νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀμφέβαλλες περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι σὺ γνωρίζεις πολλὰ ἄλλα τὰ ὅποια δὲν λέγεις. Ἄς μὴ εἰπωμεν τίποτε περισσότερον μεταξὺ μας. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἀγαπᾷ τὴν Λουκίαν καὶ ὅτι ἡ Λουκία τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἂν αὕτη νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν;

— Αὕτη ποτὲ δὲν θὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν.

— Δὲν γνωρίζεις τίποτε! δὲν δύνασαι νὰ ἠξεύρῃς τίποτε! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα. Θὰ σοὶ εἰπῶ ὀλίγα ἐν συντόμῃ· μὴ ἀναμιγνύσῃς εἰς ὅ,τι μέλλουσι νὰ συμβῶσι! Ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος, ὡς μοὶ φαίνεται, σοὶ ὁμιλεῖ φιλικῶς;...

— ὦ! ναί, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα περιχαρῶς καὶ προσέθετο ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύγρους ἐκ τῶν δακρῶν: Ἡξεύρεις τί μοὶ ἔλεγε ὅταν μοὶ ὁμίλει, ἀκόμη πρὸ ὀλίγου; «Χαῖρε, μικρὰ μου φίλη!...» Εἶνε πολὺ καλὸς δι' ἐμέ. Μὲ ἔχει εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Ἐμπιστεύεται εἰς ἐμέ... Ἄ! πόσον δίκαιον ἔχει! Ἄκουσον καὶ τοῦτο, τὸ ὅποιον μοὶ εἶπε μίαν ἡμέραν: «Εἶσαι ἀξιολάτρευτος κόρη· ἐνώνεις μεθ' ὅλης τῆς ἀπλότητος παιδίου ὄλην τὴν καρδίαν γυναικός.»

— Σοὶ εἶπεν αὐτό! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα μετὰ χαρᾶς, σοὶ ὁμιλεῖ οὕτω φιλικῶς! Ἄ! τότε τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Πιστεύω... ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτόν ἐγὼ ὀλιγώτερον· αὐτὸ εἶνε ὀρθόν, τὸν ἀγαπῶ, ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπᾷς. Καὶ ἂν ἡ Λουκία ἐνυμφεῖτο ἄλλον τινά, τί θὰ ἐμπόδιζεν ὥστε νὰ γείνη ὁ Ροβέρτος σύζυγός σου; Εἶσαι ἑκατοντάκις ὠραιότερα ἐκείνης... Ναί, ναί, ἔχεις δίκαιον νὰ κλείῃς τὸ στόμα μου, λέγω τὴν ἀλήθειαν! — Θὰ σοὶ ἀποδείξω τί ἀξίζω· εἶσαι ὑπερήφανος· ἔχεις δίκαιον. Εἶσαι μεγάλη καρδιά καὶ αὐτὸς ἐπ' ἴσῃ. Θὰ γείνης εὐτυχῆς, σοὶ λέγω· πρέπει νὰ γείνης! Καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἐγὼ αὕτη νὰ προσφέρω τὸν ἑαυτόν μου θῦμα, ὦ! αὐτὸ δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ πολὺ, ἐμπρός! εἶνε τόσον εὐκλόην νὰ ἀποθάνῃ τις!

— Νὰ ἀποθάνῃς! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, νὰ ἀποθάνῃς δι' ἐμέ! μὴ λέγεις λοιπὸν τοιαῦτα πράγματα!

— Ἄ! θεέ μου! εἶπεν ἡ Βάλδα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ, ἔχεις δίκαιον· θὰ σοὶ ἔδιδον τὴν ζωὴν μου, προσφιλέστατέ μου ἀγγελε, δὲν θὰ ἐθυσίαζον πολὺ διὰ τοῦτο! — Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἐχω νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἐνεργήσω. Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου· καὶ διὰ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἰδικὴν μου ἀναπαύσου, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ἔχε πεποιθήσιν εἰς τὴν μητέρα σου. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ τὸ τέκνον μου, εἶνε τοῦ λοιποῦ ἱερά!

ΚΣΤ

Ἀνησυχαστικὴ νύκτις.

Ὁ Λουκιανὸς ἀφίκετο ἀκριβῶς εἰς τοῦ Ροβέρτου μετὰ τοῦ Μαρβεζὸλ πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας.

Εὐρὸν αὐτὸν ἔτοιμον καὶ λίαν ἡρεμον, ἐνασχολούμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δύο ἢ τριῶν ἐπιστολῶν, ἃς εἶχε γράψει.

Ἐλαβε κατ' ἰδίαν τὸν Λουκιανόν, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐσφραγισμένον φάκελλον.

— Μὴ νομίζεις ὅτι εἶμαι ἀνήσυχος ἢ τεταραγμένος, τῷ εἶπεν, ἐλπίζω μάλιστα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐξέλθω εὐτυχῆς τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ἐν τούτοις, ἀγνοεῖ κανεὶς τὸ ἀποτέλεσμα· ἔγραψα ἐκεῖ τὰς τελευταίας παραγγελίας μου. Δὲν ἔχω οἰκογένειαν, καὶ σὺ εἶσαι πλούσιος· σοὶ ἀνέθεσα μόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης μου, καὶ ἕκαμα διάφορα κληροδοτήματα εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ δημοτικὰ ἰδρύματα. Προσέτι σοὶ ἐμπιστευομαι ποσόν τι, τὸ ὅποσον θὰ παραδώσῃς μὲ μίαν ἐπιστολὴν εἰς ἓνα τῶν πελατῶν μου. Ἄν ὁ Μοζιρὸν μὲ φονεύσῃ, θὰ ἀποκαλυφθῇ ὅτι ἐπανώρθωσα μίαν τῶν ἀτιμιῶν αὐτοῦ. . .

Ὁ Λουκιανὸς ἐκινήθη ταραχθεὶς.

— . . . Ὡ! ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ φονεύσῃ! ἐπανελάβε ζωηρῶς ὁ Ροβέρτος μειδιῶν· ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλή προφύλαξις καὶ μεταβαίνω εἰς τὸ πεδῖον τῆς μονομαχίας πλήρης πεποιθήσεως.

— Ἐφερα μαζύ μου τὰ ὄπλα τῆς ξιφασκίας καὶ τὰ ξίφη τῆς μάχης, εἶπεν ὁ Λουκιανός, καὶ ἂν ἤθελες νὰ κάμῃς δοκιμὴν διὰ νὰ καταστήσῃς τὴν χειρὰ σου εὐκαμπτον. . .

— Μὰ τὸν Θεόν! ὄχι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος· τετράκις μόνον ἐπὶ ζωῆς μου ἕκαμα χρῆσιν τῶν ὄπλων· θὰ ἐμπιστευθῶ καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸ πεπρωμένον.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπανήλθον αὐθις πρὸς τὸν Μαρβεζόλ, ὅστις ἠρώτησε :

— Μήπως δὲν ἔχομεν μαζύ μας χειρουργόν ;

— Εἶδοποίησα τὸ πρῶτ' συντόμως τὸν Δαμάζ, ἓνα τῶν συμμαθητῶν μου. Ἄλλὰ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ μαζύ μας. Θὰ ἔλθῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Νομίζω ὅτι τώρα εἶνε καιρὸς πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἐχω ἵππους καλοὺς καὶ θὰ φθάσωμεν πολὺ πρὸ τῆς ὄρας, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

Καθ' ὁδὸν ὁ Ροβέρτος μετέσχε τῆς συνδιαλέξεως, μεθ' ὅλης τῆς ἀταραξίας τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, χωρὶς νὰ παύσῃ ἂν σοβαρός, ὡς ἄνθρωπος μεταβαίνων νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του.

Ἡ ἀμαξία κατήλθε τῆς ἀγροτικῆς κατοικίας, τὴν ὁποῖαν ἐπήνεσεν ὁ Μαρβεζόλ, καὶ τῆς ὁποίας ὁ μικρὸς κτήπος εἶχε μικρὰν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους θύραν.

Συμφωνήθη ὥστε ὁ Μαρβεζόλ νὰ μεταβῇ μόνος πρὸς ἀναζήτησιν ἐπὶ τῆς Τερράσσης τοῦ Μοζιρὸν καὶ τῶν μαρτύρων αὐτοῦ καὶ ὅπως ὁ χειρουργὸς μὴ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν περιδιαβαζόντων ἐκεῖ περὶξ.

ᾠδήγησε πρῶτον τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν Λουκιανὸν εἰς φιλὸν τι τοῦ δάσους μέρος, ὅπερ εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ ἦνε πολὺ ἐνδότερον κεχωσμένον καὶ συγχρόνως, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, ἀρκετὰ ἐγγὺς τῶν φηκμένων οἰκιῶν καὶ αὐτῆς τῆς ἐξοχικῆς τοῦ Μαρβεζόλ ἐπαύλεως. Οἱ δύο φίλοι ἀνέμενον ἐκεῖ, μέχρις οὐ ἐπανεβλήθη πρὸς συνάντησιν αὐτῶν μετὰ τῶν ἀντιπάλων.

Ὁ Μαρβεζόλ ἔφθασεν ἐπὶ τῆς Τερράσσης πρὸ τῆς δεκάτης. Ἀνεγνώρισε τὸν χειρουργόν, τὸν ὅποιον ὁ Ροβέρτος εἶχε περιγράψῃ αὐτῷ, καὶ τὸν ὅποιον ἐπλησίασεν. Ἐφάνησαν ἐρχόμενοι εὐθὺς μετ' ὀλίγον ὁ Μοζιρὸν καὶ οἱ δύο αὐτοῦ μάρτυρες.

Ὁ Μαρβεζόλ μετέβη πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπέτεινε λέξεις τινάς. Ἐβάδισεν ἐμπρὸς μετὰ τοῦ χειρουργοῦ. Ὁ Μοζιρὸν καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἠκολούθησαν αὐτοῖς ἐν ἀποστάσει ἑκατοντάδος βημάτων.

Εἰςῆλθον οὕτω εἰς τὸ δάσος.

Ἀφίκοντο μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀδενδρον μέρος, ἐνθα ἀνέμενον ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανός.

Προσηγόρευσαν ἀλλήλους.

— Τὸ μέρος, κύριοι, σὰς ἀρέσκει ; ἠρώτησεν ὁ Μαρβεζόλ τοὺς μάρτυρας τοῦ Μοζιρὸν.

— Εἶνε κάλλιστον ! εἶπεν ὑποκλίνας ὁ ὑποκόμης.

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἂν θέλετε, εἶπεν ὁ Λουκιανός, διὰ νὰ ἰδῶμεν τίνος ὄπλα θὰ ὑποδείξει ἡμῖν ὁ λαχνός, πρὸς χρῆσιν.

Ὁ Λεοπόλδος Δὲ Πλεσσὺ παρεκάλεσε διὰ χειρονομίας τὸν Λουκιανὸν ὅπως λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ ἀκούσῃ αὐτόν, καὶ, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ :

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ φίλος ἡμῶν, ὁ κύριος μαρκήσιος Δὲ Μοζιρὸν θέλει νὰ σὰς ἀνακοινώσῃ τι.

Τότε ὁ Μοζιρὸν προὐχώρησεν ἐμπρός. Ἐκράτει τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ. Ἦτο ὀλίγον ὠχρός, ἀλλ' ἡ στάσις αὐτοῦ ἦτο ἀρκετὰ ἀξιοπρεπής, καὶ ἡ φωνή του ἀρκετὰ σταθερά.

— Οὐδεὶς ὑμῶν, κύριοι, εἶπεν, ἀγνοεῖ ὅτι συνήψα ἀπείρους μονομαχίας — καὶ μάλιστα λίαν πολλὰς — καὶ προσέτι ὅτι εἶχον εἰς αὐτὰς πάντοτε τὴν χεῖρα δυστυχῆ. Εἰς τὴν πρώτην διὰ ξίφους μονομαχίαν ἐτραυματίσα βαρῶς τὸν ἀντιπάλόν μου. Εἰς πέντε διὰ πιστολίου μονομαχίας ἐτραυματίσα τρεῖς τῶν ἀντιπάλων μου, καὶ ἐφόνευσα δύο. Αἱ δυστυχίαι αὗται, τὰς ὁποίας ἐπέφερον, μοὶ εἶνε, τούλαχιστον σήμερον, θλιβεραί, ἀλλ' ἀδιαφιλονείκητος ὑπεροχῆ ἔσχον καὶ ὑπερέσχον, ὡς λέγουσι, τὰς δοκιμασίας καὶ ἐπιτυχίας μου· καὶ ἀφ' οὗ ἔσχον ἀδίκον, ἔχω τώρα τὸ δικαίωμα, καίτοι ἀνώτερον τοῦ δικαίωματος, τὸ καθῆκον νὰ μὴ διστάσω νὰ ἀναίρῶ τὸν ἑαυτόν μου, μὴ δυνάμενος νὰ ἀναβάλω τὴν σύγκρουσιν αὐτὴν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἔθεδοντο ἀλλήλους ἐκπληκτοί. Ὁ Μοζιρὸν ἐξηκολούθησε :

— Κύριε Ροβέρτε, ὁμολογῶ καὶ διακηρύττω ἐνταῦθα, στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων, τῶν κατὰ τῶν μᾶλλον καὶ ἥττον ἀσυνέτων καὶ ἐξ ὀργῆς χθὲς ὑπ' ἐμοῦ λεχθέντων, ἠδύνατο, οὐδὲ ὤφειλε νὰ προσάψῃ οἷαν δῆποτε κατὰ τῆς ὑμετέρας τιμὴν μομφήν, ἢ ὁποία ἦτο καὶ μένει ὑπερτέρα πάσης ὑπονομίας καὶ πάσης ἀδικίας.

Ὁ Μοζιρὸν ἔστη ἐπ' ὀλίγον ὁ Λουκιανός ἔλαβε τὸν λόγον :

— Κύριε Δὲ Μοζιρὸν, οἱ ὑπαινιγμοὶ τοὺς ὁποίους ὑπαινίτεσθε, καὶ οἱ ὅποιοι τῷ ὄντι, δὲν ἤπτοντο καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπτανται τοῦ κυρίου διδάκτορος Ροβέρτου, δὲν εἶνε οἱ καλέσαντες ἡμᾶς σήμερον ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ πεδίου. . .

— Ἐρχομαι εἰς τὴν προσβολήν, τὴν ὁποῖαν κατ' εὐθεῖαν ἀπηθύθυνα εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον, καὶ ἀποκηρύττω καὶ ἀποσύρω αὐτήν, διακηρύττων συγχρόνως ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μοὶ ἔθεσε τὴν λέξιν ταύτην εἰς τὸ στόμα μου ἦτο ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέχουσά με ὀργή, ἢ ἐπιθυμία τοῦ νὰ προκαλέσω τὴν ἰδικήν του καὶ νὰ ἐπιφέρω τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀναπόφευκτον ταύτην σύγκρουσιν.

— Διὰ τῶν λόγων τούτων μόνον διασάφῃσιν δίδετε ἡμῖν, κύριε, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ὅ,τι πράττω τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν τὸ πράττω ἡμιτελές, ἐπανελάβην ὁ Μοζιρὸν, καὶ, ἐν τῇ σκέψει μου, οὐδεμίαν προσβολὴν ἐκ μέρους μου πρέπει νὰ νομισθῇ γενομένη. Οὐδὲν μὲ ἐμποδίζει ἐνώπιον ὑμῶν, κύριοι, νὰ δώσω τὴν ἐξήγησιν : Ζητῶ παρὰ τοῦ κυρίου Ροβέρτου συγγνώμην.

Ἐπηκολούθησε σιωπῇ. Ὁ Ροβέρτος, σοβαρός, περιέμενεν, ἵνα ὁ Μοζιρὸν μεταβῇ πρὸς αὐτόν καὶ ζητήσῃ νὰ ἀποσύρῃ καὶ ἐξαλείψῃ τὸ ἐπ' αὐτῷ πάσαν προσφθεῖσαν αὐτῷ προσβολήν.

Ὁ Μοζιρὸν ἐσιώπησεν.

— Αὐτὸ εἶνε ὅ,τι ἔχετε νὰ εἴπητε, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μοζιρὸν.

Ὁ Λεοπόλδος Δὲ Πλεσσὺ, ἀπευθυνόμενος τότε πρὸς τοὺς μάρτυρας τοῦ Ροβέρτου :

— Ἄν, εἶπεν, αἱ νόμιμοι διακηρύξεις, ἄς ἠκούσατε, καὶ τὰς ὁποίας ὁ κ. Δὲ Μοζιρὸν διετύπωσε νομίμως ἐνώπιον

ὕμῶν, δὲν ἤρουν πρὸς τὸν κύριον Ροβέρτον, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν μένει εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ νομίζομεν, καὶ ὑμεῖς νομίζετε, ὡς ἡμεῖς, ὅτι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ εὐθύνη στρέφεται ἐφ' ὑμῶν μόνων ἐπὶ τῶν ὄσων ἤθελον συμβῆ.

Οἱ λόγοι οὗτοι οὐδεμίαν ἐπεδέχοντο ἀμφιβολίαν, καὶ ὁ Λουκιανὸς μόλις ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῇ διὰ βλέμματος μετὰ τοῦ Ροβέρτου καὶ τοῦ Μαρβεζόλ, ὅπως ἀπαντήσῃ :

— Οὐδὲν ἔχομεν ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσωμεν παρ' ὑμῶν, κύριοι, καὶ ὁ κύριος Ροβέρτος παραδέχεται τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐπανόρθωσιν. — Ἐγένετο μόνον, εἶνε ἀληθές, ἡ προσβολὴ παρόντων καὶ ἄλλων πλὴν ἡμῶν μαρτύρων, — καὶ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσιν οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ἐνώπιον ἐκείνων. Λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ ἔλθετε εἰς τὸ μέγαρον Δὲ Σερζὺ εἰς τὰς τρεῖς ;...

— Θὰ ἦμεθα ἐκεῖ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Ἐχαιρετίσθησαν πάντες ψυχρῶς καὶ βραδέως, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἔλευσιν αὐτῶν· εἶτα ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Μοζιρὸν μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Τερράσσης· ὁ Ροβέρτος καὶ οἱ αὐτοῦ ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἀγροκῆπιον τοῦ Μαρβεζόλ.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός, ὅτε ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον· τί συνέβη λοιπόν;

— Ἄγνοῶ, καὶ σκέπτομαι τοῦτο καὶ ἐγὼ αὐτὸς μετ' ἀνησυχίας, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Ναί, εἶδετε ὅτι δὲν ἤμην πρότερον ποσῶς ἀνήσυχος· ἔ, λοιπὸν τώρα εἶμαι λίαν ἀνήσυχος.

KZ

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ Ροβέρτου.

Τί εἶχε συμβῆ; Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανός δὲν εἶχον δι' ὄλου ἄδικον νὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀνησυχίᾳ, προβάλλοντες ἑαυτοῖς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρώτης ὥραν, καθ' ἣν δηλονότι στιγμὴν ὁ Λουκιανός ἀνεχώρει ὅπως συναντήσῃ τὸν Ροβέρτον, ἡ Βάλδα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀγγελίνας, ἥτις δὲν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα, παρὰ τὰς συστάσεις τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ ἴστατο νῦν ὀρθία, ἀδιακόπως περιπατοῦσα ἐντὸς τοῦ δωματίου ὅπως ἀποφεύγῃ τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ ἀνίαν, ὑφ' ὧν κατείχετο.

— Λοιπὸν, προσφιλές μου παιδίον, ἐκράτησα τὴν ὑπόσχασίν μου, ἡ μονομαχία ἠμποδίσθη. Θὰ μεταβῶν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος, ἀλλ' ὁ Δὲ Μοζιρὸν θὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ροβέρτου συγγνώμην.

— Ἄ!... Εἶνε βέβαιον;

— Βεβασιότατον.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτῆς.

— Ναί, ναί, εὐχαρίστει με, εἶπεν ἡ Βάλδα μειδιδῶσα· διότι δὲν ἐτελείωσε μόνη καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ ὑπόθεσις.

— Ἐκοπίσασα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκβάσεως αὐτῆς;

Ἡ Βάλδα διηγῆθη τότε εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς ὅσα ἐνήργησεν. Αὕτη οὐδὲν εἶπεν· ἀλλ' ὅ,τι ἔλεγεν αὐτῇ ἦτο ἀληθές.

— Ὅτε ἀνεχώρησας, τῇ εἶπεν, ἐσκέφθην ὅτι δυσκόλως ἠδυνάμην μόνη νὰ ἐνεργήσω ἀποτελεσματικῶς, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν συμπεφωνημένων, ἡ προσωπικὴ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ πρὸς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρὸν μεσολάβησις ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἄλλ' ἅμα ἤρχισε εὖρον μεγάλην ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ ἀντίστασιν. Τὸ διάβημα, τὸ ὅποσον ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ νὰ κάμῃ πρὸς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρὸν, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν λίαν ἀσύνηθες, πολὺ ἄστοπον καὶ ὀλίγον δικαιολογημένον.

«Τῷ παρέστησα ὅτι ἡ ἔρις συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ὁ κ. Δὲ Μοζιρὸν ἦτο ὁ προκαλέσας, ὅτι ὁ κ. Λουκιανός ἦτο ὁ ἀχώριστος φίλος καὶ ἐδέχθη νὰ γείνη μάρτυς τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου, καὶ ὅτι ἂν ἡ μονομαχία ἐλάμβανεν ὑπὲρ τοῦ Ροβέρτου ὀλεθρίαν ἐπιτυχίαν, ὁ γάμος τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρὸν καὶ τῆς Λουκίας συνήντων ἐκ νέου νέα ἐμπόδια. Ἐπὶ τέλους κατέπεισα τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ νὰ μεταβῇ σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρὸν, καὶ προσέτι, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συνοδεύσω ἐκεῖ. Ἐνόησα ὅτι ἡ παρουσία μου ἦτο ἀναγκαία καὶ ὅτι μόνη θὰ ἠδυνάμην νὰ προῖδω καὶ προλάβω τὰ πάντα· θὰ ἴδης ἂν εἶχον δίκαιον!»

— Ἀγαπητῇ μου μητέρα! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ἐναγκαλιζομένη καὶ πάλιν τὴν Βάλδα.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ διέταξε νὰ ἦνε ἕτοιμος ὁ Ἱερώνυμος καὶ ἡ ἄμαξα εἰς τὰς ἕξ, καὶ κατὰ τὴν ἕκτην καὶ τέταρτον ἡμεθα εἰς τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρὸν. Ἐκοιμάτο ἀληθῶς ὡς Τυρέννος· ὁ ὑπνρέτης τὸν ἐξύπνισε, καὶ λεπτῇ διαπραγματεύσει ἤρχισε. Ἦτο δυσκολωτέρα ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζεν. Δὲν μοὶ εἶπες ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν ἐκάλεσε τὸν κύριον Ροβέρτον ἀνανδρον. Διὰ νὰ μὴ διασταυρώσωσι τὰ ξίφη, ἔπρεπεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Ἐπρότεινε — ἀφοῦ ἐγνωρίζε τὸν ἑαυτὸν του ἀσφαλῆ εἰς τὸ ξίφος — νὰ καταφέρῃ εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον ἑλαφρὸν τραῦμα, ἢ καὶ νὰ ἀφήσῃ νὰ πληγωθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ τροπὴ τῆς τύχης μοὶ ἐφαίνετο ἀμφίβολος καὶ ἐπικίνδυνος...

— Βεβασιότατα! διέκοψεν ἡ Ἀγγελίνα, πρῶτον ὁ κύριος Ροβέρτος θὰ ἐμάχετο νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἔπειτα, εἶνε δυνατόν, κατόπιν τόσῃ βαρείας προσβολῆς, νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἀπλὴν ἀμυχήν;

— Καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς αὐτὸ ἐσκέφθην καὶ ἀντέτεινα, συνεφώνησε δὲ μαζὺ μου καὶ ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, χάρις τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν, ὅστις ἦτο ὁ προσβαλὼν, ἀπέσυρε καὶ ἐπανώρθωσεν, ἀντὶ πάσης θυσίας, τὴν προσβολὴν αὐτοῦ καὶ ὑπεχρεώθη νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἄλλὰ δὲν παρεδέχετο, — καὶ ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ κατὰ τοῦτο συνεφώνει μαζὺ του — ἂν, ἀφοῦ αὐτὸς ἀνήρει τὴν προσβολὴν καὶ τοὺς ὑπαιτιγμούς, ὁ κύριος Ροβέρτος δὲν ἀνήρει καὶ αὐτὸς ὅ,τι εἶπεν.

Ἡ Ἀγγελίνα ἠγέρθη τρέμουσα.

— ὦ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Μοζιρὸν, ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπαιτήσιν αὐτῆν; ὁ κύριος Ροβέρτος εἶνε ἄξιος νὰ μὴ παραδεχθῇ νὰ ἀποσύρῃ τίποτε ἀφ' ὅ,τι εἶπε. Ὅλα λοιπὸν τότε θὰ εἶνε μάταια; Λέγε, λέγε· μήπως ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν παρήλθεν;

— Ὅχι, ἡσύχασον, εἶπεν ἡ Βάλδα. Συνεφωνήθη ὅπως ὁ Μοζιρὸν συμφωνήσῃ κατὰ πάντα, καὶ, διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῇ, δὲν ἤθελε ζητήσῃ τίποτε. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ πρᾶγμα συνέβη οὕτω, ὁ κύριος Ροβέρτος καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ δὲν εἶνε παράφρονες, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίσωσι καὶ προλάβωσι τὴν μονομαχίαν. Ἄλλ' ὁ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν ἔλαμε τὰς προτάσεις του.

— Ὅποίου εἶδους προτάσεις; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Εἶπεν εἰς τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ, — ἐνταῦθα θὰ κάμω μίαν παρέκβασιν — ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς θὰ συνομολογήσετε ὅτι ἔχω δίκαιον. Ὅπως ἱκανοποιηθῶ, ὅπως δικαιολογηθῶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ τῶν μαρτύρων μου, ἐν μόνον μέσον γνωρίζω· ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σας ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζὺ, καὶ μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν θετικὴν ἀπάντησιν μοὶ ἐδόθη. Λάβετε τὴν καλοσυνην νὰ μοὶ εἴπητε ναί, καὶ τότε οἱ φίλοι μου σήμερον, καὶ αὐριον πάντες οἱ γνωρίζοντές με θὰ ἐνοήσουν ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ γίνῃ γαμβρὸς σας, ἠδυνήθη καὶ ὤφειλε νὰ ὑποστῇ πάσας τὰς δυνατὰς θυσίας, ὅπως ἀποφύγῃ νὰ μονο-

μαχήση μετ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἦτο οἰκεῖός σας, εἶχε δὲ καὶ φίλον καὶ μάρτυρα τὸν υἱὸν σας.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δὲ Σερζύ; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐδοκίμασε νὰ ἀποφύγη οἰανδήποτε ἀπάντησιν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς ἀκλονήτου ἀποφάσεως τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν ὑπεχώρησεν.

— Εἶπε ναί;

— Εἶπε ναί.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φρικτὸν διὰ τὴν Λουκίαν! φρικτὸν δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ! φρικτότερον ἴσως καὶ αὐτῆς τῆς μονομαχίας!

— Δυνατόν, εἶπεν ἡ Βάλδα· ἀλλὰ τί ἤθελες νὰ κάμω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν;

— Καὶ δὲν ἐπραξες τίποτε, μητέρα, ἀπέναντι τοῦ ἀνηκούστου αὐτοῦ συμπεράσματος;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Βάλδα. Ἀφοῦ τὸ ζήτημα κατήνησεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἄφησα νὰ ὁμιλήῃ ὁ κύριος Δὲ Σερζύ καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν, καὶ δὲν εἶπον οὐδὲ λέξιν. Ἀλλὰ, ἂν δὲν ἦσο παιδίον, Ἀγγελίνα μου, θὰ ἐγνώριζες, ὅχι μόνον ὅτι τὸ συμπέρασμα αὐτὸ δὲν ἦτο ἀνηκούστον, ἀλλ' ἦτο καὶ λίαν ὀρθόν. Δὲν ἐπραξα ἐγὼ τίποτε, καὶ δὲν εἶχον νὰ πράξω τίποτε ἦτο λογικὸν ὡς πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ ἀναγκαῖον ὡς πρὸς τὰ γενόμενα.

ΚΗ'

Μερικώτεραι εἰδήσεις.

Ὅπως καλὸς στρατηγὸς ὅστις, μελετήσας καὶ καταστρώσας τὸ σχέδιον αὐτοῦ, ἔρχεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ βλέπει τοὺς χειρισμοὺς τοῦ ἐχθροῦ, μεταβάλλει πάραυτα τὰς διαιρέσεις αὐτοῦ καὶ ἀντικαθίστησιν αὐτὰς δι' ἄλλων, ἐνίοτε ἐπιτυχεστέρων τῶν πρώτων, οὕτω καὶ ἡ Βάλδα, ἐκπλαγεῖσα κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πρὸς τὸν Ροβέρτον ἔρωτος τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, μετέβαλλεν εὐθὺς καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς καὶ τὰ μέσα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς. Ἡ ζῶη τοῦ Ροβέρτου—εἶπεν αὐτὸ ἤδη τῇ Ἀγγελίνα—ἀπέβη αὐτῇ ἱερά. Τώρα ὁ Λουκιανὸς καὶ πρὸ πάντων ἡ Λουκία παρενέβαλλον προσκόμματα εἰς τὴν πορείαν αὐτῆς, τὰ ὅποια ὤφειλε νὰ κατανικήσῃ καὶ ὑπερπηδήσῃ.

Ἡ Ἀγγελίνα ὀρμεμφύτως ἠσθάνετο ὅτι ἡ σκέψις τῆς μητρὸς αὐτῆς ἔλαβε τὴν φοβερὰν ταύτην διεύθυνσιν. Ἐγίνωσκε τὴν Βάλδα, καὶ, γινώσκουσα αὐτήν, ἐφοβεῖτο διὰ τὴν προσφιλεῖ αὐτῆς Λουκίαν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς, ὅτι ἐφοβεῖτο δι' ἐκείνην; πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὴν Λουκίαν νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς;

Ἀνεπόλησεν ἐν τούτοις μετὰ τρόμου τὴν θλιψιν, ἣν ἐδοκίμασε μαθοῦσα τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς παρὰ τῆς Βάλδας. Πάντα τὰ μετὰ ταῦτα γεγονότα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσι τὴν θλιψιν ταύτην. Ἡ Βάλδα κατῴρθωσε νὰ ἐμβάλῃ καὶ νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς τὸ ἐαυτῆς κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν εὐτυχῶν τοῦ κόσμου μῖσος, καὶ νὰ παραλάβῃ αὐτὴν σύμμαχον εἰς τὸν φοβερὸν αὐτῆς πόλεμον. Ὡστε ἐν τῷ μυστικῷ τῆς σκέψεως αὐτοῦ ἀπεκέρυξε τὴν ἀδελφότητα καὶ τὴν φιλανθρωπίαν· ἀλλ' εἶχεν ἀναλογισθῆ τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ὁποίαν ὤμοσε νὰ πραγματοποιήσῃ; Ἡ Ἀγγελίνα δὲν τὸ ἐπίστευε, καὶ τοῦτο ἔκαμνεν αὐτὴν νὰ τρέμῃ.

Ὅτε, τρυφερῶς, ἡ Ἀγγελίνα ἠρώτησε τὴν μητέρα αὐτῆς, ἂν τοῦλάχιστον ἐπέμενεν ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τῆς οὐδετερότητος, ἣ ἔλεγεν ἵνα μὴ ἐπιδεῖται, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ μεταξὺ τοῦ Μοζιρόν καὶ τῆς Λουκίας γάμου.

— Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερον, κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ Βάλδα μετ' ἡσύχου μειδιάματος. Δὲν ἀνεμίχθην καὶ δὲν θὰ ἀναμιχθῶ τοῦ λοιποῦ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς ὅτι ἡ μεσολάβησίς μου εἶτε ὑπὲρ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ εἶτε κατὰ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶνε ἀνωφελής. Ὅ,τι μέλλει νὰ γείνη θὰ γείνη ἀφ' ἐαυτοῦ, καὶ θὰ ἀφήσω αὐτὰ εἰρηνικῶς νὰ προχωρήσωσι, χωρὶς νὰ φροντίσω δι' αὐτὰ, ἂν δὲν ἐξυπηρετῶσι σέ.

— Τί, σκέπτεσαι νὰ ὑπηρετήσῃς ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Λοιπόν, νὰ ὑποχρεώσω τὴν Λουκίαν, νὰ ἀποτρέψω τὸν Ροβέρτον...

— Ὅχι! ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, δὲν θέλω νὰ με ἐξυπηρετήσῃς δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου! δὲν θέλω.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα, δὲν τὸ θέλω λοιπόν καὶ ἐγὼ πλέον· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω, οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ δυνάμεθα τίποτε καὶ αἰ θελήσεις ἢ καὶ αἰ εὐχαὶ ἡμῶν ὡς πρὸς τοῦτο εἶνε ὡς νὰ μὴ ἦσαν.

Ἡ Βάλδα ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπευθύνῃ ἄλλο τι πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς.

Αὐτὴ ἠδιαφόρει ἂν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ εἶχε σκοπὸν νὰ γνωστοποιήσῃ πάραυτα εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ἣν ἐποίησατο τῷ κυρίῳ Δὲ Μοζιρόν.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἐπεφυλάχθη ἀπέναντι τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν ταύτην, εἰς κατὰλληλον στιγμήν.

— Δὲν θὰ ὁμιλήσῃ λοιπόν εἰς τὴν Λουκίαν;

— Ὅχι ἀκόμη, καθὼς νομίζω.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ προλάβωμεν τὴν ἀληθῆ ἐκπληξιν καὶ νὰ δοθῇ καιρὸς νὰ προπαρασκευασθῇ, δὲν ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀναγγείλω τὴν θλιβεράν αὐτῆν εἰδήσιν.

Ἡ Βάλδα ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰ στιγμήν.

— Κάμε ὅπως θέλῃς, εἶπεν, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν με ἐμποδίσεν νὰ ὁμιλήσω, δὲν σοῦ τὸ ἀπαγορεύω καὶ ἐγὼ. Πρὸς-εχε μόνον νὰ μὴ ἀποτρέψῃς τὴν Λουκίαν ἀνωφελῶς.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα σκεπτικῆ· θὰ κάμω ἴσως καλλίτερα νὰ ἀπευθυνθῶ, ἂν μοὶ τὸ ἐπιτρέπῃς, εἶτε εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν, εἶτε εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον.

— Εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον καλλίτερον! ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Βάλδα.

Καὶ προσέθετο:

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σέ ἐμποδίσω νὰ λάβῃς τὴν καλὴν ταύτην μερίδα! δὲν ἠμπορῶ νὰ σέ ἐμποδίσω νὰ ἀφοσιωθῇς, νὰ λησμονήσῃς τὸν ἐαυτόν σου, νὰ θυσιασθῇς! δὲν ἠμπορῶ νὰ σέ ἐμποδίσω νὰ ἦσαι ἄγγελος!

Εἶπε τοῦτο μετὰ παραδόξου μειδιάματος, ὅπερ ἔκαμε τὴν Ἀγγελίαν νὰ φρίξῃ.

Ποῖα ἦσαν τὰ σχέδια τῆς Βάλδας; διὰ ποίας κεκρυμμένης παγίδος, διὰ ποίας καταχθονίου προσβολῆς ἠπεύλει τὴν Λουκίαν; Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ἠξέυρῃ τοῦτο, ἔπρεπε νὰ τὸ μαντεύσῃ!

Τὸ ἐμάντευεν.

Μὴ δυναμένη νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐπηγρύπνει μόνη ἐπὶ τῆς φίλης τῆς.

ΚΘ'

Νέα ἀντιτεχνάσματα.

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν περιέμενε τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅπως προπαρασκευασθῇ, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ περιπλεκῇ ὑπὸ ἀνησυχίας.

Τὸ κλειθρον τοῦ μυστηριώδους ἐπίπλου τῆς Βάλδας ἦτο ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου, ὅπερ καλοῦσι κλειθρον τῶν ἀντλιῶν, καὶ ἡ κλεῖς, ἣτις ἦνοιγεν αὐτό, ἦτο μικρὰ ἐκ χάλυβος κλεῖς. Ἡ Ἀγγελίνα, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἐξῆλθε

πεζή λίαν πρῶτ' συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς ἠγόρασε παρὰ τοῦ Ταχᾶν κιβώτιον ἀνοιγόμενον δι' ὁμοίας κλειδός, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ κιβώτιῳ τούτῳ τὰ χρήματα καὶ τινὰ τῶν κοσμημάτων αὐτῆς, τὰς ἐπιστολάς τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς Λουκίας.

Ἐπειτα, μετὰ δύο ἡμέρας, προσεποιήθη ὅτι ἀπώλεσε τὴν κλειδα, ἐζήτησεν αὐτὴν πανταχοῦ, ἐπέπληξε τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ μόλις ἐπανεῦρε τὴν πολυτίμον ταύτην κλειδα μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων.

— Δὲν θέλω, εἶπεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς, νὰ ἐπαυληθῆ ἡ αὐτὴ ἀνησυχία, θὰ παραγγείλω νὰ κατασκευάσωσι καὶ δευτέρον κλειδίον.

Καὶ τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, ἐν ᾗ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐνεδύετο, ἐξῆλθεν ὑπὸ τινὰ πρόφασιν μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, εἰσῆλθεν εἰς ἐργαστήριον κλειθοποιῶν τοῦ προαστείου Ἁγίου Ὀνωρίου, καὶ διέταξε νὰ λάβωσι τὸ ἀποτύπωμα τῆς μικρᾶς κλειδὸς αὐτῆς, ὅπως κατασκευάσωσι μετὰ τῆς δυνατῆς ταχύτητος ὁμοίαν κλειδα. Ὁ κλειθοποιὸς ἐκόμισεν αὐτῇ τὴν κλειδα μετὰ δύο ἡμέρας.

— Ἴδού, τώρα εἶμαι ἥσυχος, εἶπεν εἰς τὴν Ἐθρῆσιαν.

Ἄλλ' ἡ κατὰ μίμησιν κατασκευασθεῖσα κλεις, τὴν ὅποιαν τώρα εἶχε διπλῆν, δὲν ἦτο διὰ τὸ κιβώτιον αὐτῆς ἦτο διὰ τὸ μυστηριώδες ἐπιπλὸν κατώρθωσε δὲ νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐκ τῆς χρηματοθήκης τῆς μητρὸς τῆς δι' ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡδύνατο νῦν, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βάλδας, νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἐπιπλὸν, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μάθῃ τὸ μυστικόν.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ ὁποῖα τινὰ ἦσαν τὰ μέσα τῆς μητρὸς τῆς, προησθάνετο κάλλιστα ὁποῖα ἦτο ἡ σκέψις αὐτῆς: ἡ Βάλδα ἤθελε, μόνη εἶπεν αὐτό, νὰ ἀφήσῃ αὐτῇ «τὴν καλὴν μερίδα», καὶ ὅταν ἐπιτύχῃ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν Λουκίαν, θὰ ὤθει τὸν Ροβέρτον νὰ ἀγαπήσῃ τὴν θυγατέρα τῆς καὶ νὰ τὴν νυμφεύθῃ.

Λοιπὸν ἡ Ἀγγελίνα ἀπεφάσισε νὰ ἀναγγείλῃ τὴν κακὴν εἰδήσιν τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ οὐχὶ τῷ Ροβέρτῳ ἴσως δὲν θὰ ἐπανέβλεπε ταχέως τὸν διδάκτορα προϋτίμησε νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν Λουκιανόν.

Περιέμεινεν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐξ Ἁγίου Ὀνωρίου ἐπιστροφὴν του. Εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς μητρὸς τῆς, ἀλλ' εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ καὶ βεβαιότητα ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

— Λοιπὸν; εἶπεν εἰς τὸν Λουκιανόν, τὸν ὅποιον ἐπλησίασεν εἰς τὸν πρόδομον; λοιπὸν, ἡ μονομαχία;

— Δὲν ἔγινε μονομαχία, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός, παρατηρῶν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως: ἀλλὰ πῶς ἔμαθες λοιπὸν σὺ;...

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἠθέλησε δι' ὅλον τὸν κόσμον νὰ μάθῃ ὁ Ροβέρτος ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη εἶχεν ἐμποδίσει τὴν μονομαχίαν: δὲν ἔλυπειτο διὰ πᾶν ὅ,τι ἔπραξε, καὶ ἐνόει ὅ,τι θὰ ἔπραττε καὶ τοῦ λοιποῦ ἀκόμη, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ ἠγνώμωνε αὐτῇ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, διότι προεφυλάχθη ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀντὶ τσαύτης τιμῆς.

— Παρὰ τῆς θείας μου, ἦτις ἔμαθεν αὐτὰ ἀπὸ τὸν κύριον Δὲ Σερζύ, εἶπεν εἰς τὸν Λουκιανόν. Τώρα ἀκούσατε: ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἀπήτησε παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν νὰ μὴ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ φίλου τοῦ υἱοῦ του εἰς ἀνταπόδοσιν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ νὰ συγκατανεύσῃ ρητῶς εἰς τὸν μετὰ τῆς Λουκίας γάμον αὐτοῦ.

— Ἄ! οἱ φόβοι τοῦ Ροβέρτου δὲν τὸν ἠπάτων! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός.

— Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ τὸν προειδοποιήσητε, κύριε Λουκιανέ, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, καὶ νὰ τῷ εἴπητε ὅτι ἡ εἰδήσις προέρχεται ἐκ τῆς μικρᾶς φίλης αὐτοῦ. Ἀπέναντι τῆς Λουκίας σκεφθῆτε ὑμεῖς ὅ,τι πρέπει νὰ κάμετε.

— Ὁ πατήρ μου δὲν τῆς ἀνεκοίνωσε τὴν θέλησίν του;

— Ὅχι, θὰ παρέλθουν ὀλίγαι ἡμέραι, ὡς νομίζω.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λουκιανός, εἶνε καλλίτερον νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἀγνοῇ τὰ διατρέχοντα: πιθανὸν νὰ ἔκαμνε καμμίαν ἀφροσύνην. Ἀλλὰ μόλις ἐξέλθω θὰ τρέξω εἰς τοῦ Ροβέρτου. Καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἀντ' αὐτοῦ, Ἀγγελίνα, περιέμενε ὁμως νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἀναμνησθῶμεν, τῷ ὄντι, ὅτι ὁ Λουκιανός περιέμενε τοὺς μάρτυρας τοῦ Μοζιρόν. Δὲν ἀφήκων αὐτῷ οὐδεμίαν οὐτοὶ πρόφασιν ρήξεως, ἥς ἴσως θὰ ἐδράττετο νῦν διότι παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ συντάξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ πρακτικὰ καὶ νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Μαρβεζόλ, ὅπως ἤθελε συντάξῃ αὐτὰ.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λουκιανός ἐλεύθερος ἔδραμε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

Ὁ Ροβέρτος κατεπλάγη, ἀλλὰ δὲν ἐπτοήθη ἐκ τῆς νέας φάσεως, ἦν ἐλάμβανον τὰ πράγματα.

— Τί νὰ κάμωμεν; τῷ εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Τίποτε μέχρι τῆς ἐπισήμου δηλοποιήσεως τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος: ἀλλ' ἄς εἰμεθα ἔτοιμοι.

— Δὲν δύνασαι προφανῶς νὰ συμπλακῆς μετὰ τοῦ Μοζιρόν, τῷ εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀλλ' ἐγώ, δόξα τῷ Θεῷ, δύναμαι ἀκόμη. Καὶ ἦ μὲ ἐφόνευεν, ἦ τὸν ἐφόνευον, προσέθετο γελῶν, δὲν θὰ ἐνυμφεύετο ποτέ τὴν Λουκίαν!

— ὦ! μὴ τὰ λέγεις αὐτὰ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ροβέρτος, μὴ παίζεις τυφλῶς τοιοῦτον παιγνίδιον.

Ὁ Ροβέρτος εἶπερ ποτέ, ἐδυσπίστει εἰς τὴν Βάλδαν καὶ ὁ Λουκιανός τῷ ὄντι εἰσῆρχετο, ἐν ἀγνοίᾳ, εἰς τὸν ὀλέθριον κύκλον, τὸν ὅποιον αὐτὴ διεχάραξεν.

Δι' ἐπιμόνων παρακλήσεων ὁ Ροβέρτος ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ Λουκιανοῦ τὴν ὑπόσχεσιν οὐδὲν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ, οὐδὲν νὰ πράξῃ, ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ. Συνέπεσε δὲ νὰ συμφωνήσωσιν ὅπως μηδὲν εἴπωσι, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, τῇ Λουκίᾳ.

Ὁ Ροβέρτος ἔγραψε μετ' οὐ πολὺ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ὀκταβίαν ἐρωτῶν αὐτὴν ἂν θὰ ἦτο μόνη τὴν ἐσπέραν καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ αὐτόν.

Αὕτη ἀπήντησεν ὅτι ἀνέμενεν αὐτόν ὁ Μοζιρόν ἐμήνυσεν αὐτῇ ὅτι θὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον, καὶ αὐτὴ ἀπηγόρευσεν εἰς πάντα τὴν εἰσοδόν.

Καὶ τὴν ἐσπέραν ὁ Ροβέρτος συναντήσας τὴν Ὀκταβίαν ἀπὸ ἐκμυστηρέσεως εἰς ἐκμυστηρέσιν διηγήθη αὐτῇ πάντα τὰ κατ' αὐτόν, πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἠγνόει, πᾶν ὅ,τι μεγάλως ἐνδιέφερον αὐτῇ νὰ γνωρίζῃ, τὸν πρὸς τὴν Λουκίαν ἔρωτά του, ὅτι ἦτο ἀντερραστής τοῦ Μοζιρόν, πᾶν, μέχρι τῆς κωλυθείσης μονομαχίας τῆς πρώτας, μέχρι τῆς ἐπιτευχθείσης τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ συγκατανεύσεως.

Ἡ Ὀκταβία ἤκουσεν αὐτὸν μετ' ἀδημονίας, μετὰ τρόμου, μετὰ θάρρους.

Ὅτε ἐτελείωσε, διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτομένη, ἔπειτα εἶπε:

— Τί συμπεράσματα, καθ' ὑμᾶς, ὀφείλω νὰ ἐξαγάγω, ἀγαπητέ μοι δόκτωρ, ἐκ τῶν ἀποκαλύψεών σας;

— Θέλω, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, νὰ ἀφήσω εἰς ὑμᾶς τὴν ἀξίαν νὰ ἐξαγάγητε τὰ συμπεράσματα αὐτὰ.

— Ὑπάρχει ἔν, τὸ ὅποιον ἀποβλέπει ἐμέ, εἶπε, καὶ ἕτερον, τὸ ὅποιον ἀφορᾷ ὑμᾶς. Τὸ ἀποβλέπον ἐμέ εἶνε τὸ ἐξῆς: τὸ καθήκόν μου εἶνε, νὰ ζητήσω καὶ νὰ εὔρω, ἐν ταῖς ὑμετέραις πληροφορίαις, τὸν λόγον καὶ τὴν δύναμιν ρήξεως μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου καθαρῶς, σταθερῶς, χωρὶς θλίψιν ἢ μετάνοιαν.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Ροβέρτος θλίβων τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ὅσον διὰ τὸ ἀφορᾶν ὑμᾶς, ἐπανέλαβεν ἡ Ὀκταβία, ἔχω νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν ἐτέραν μομφήν. Πῶς ἐξέτεθητε οὕτω, χωρὶς νὰ με εἰδοποιήσητε, χωρὶς νὰ μοὶ εἴ-

πητε λέξιν, χωρίς νά μοι κάμντε ἕν νεῦμα, τὸ ὅποτον τοῦ-
λάχιστον νά μέ ἔκαμνε νά σπεύσω ; Θά ἤμποδίζον τὴν
μονομαχίαν, σὰς ἀπαντῶ ! ἀσφαλέστερον καὶ μέ ὀλιγω-
τέραν δαπάνην ἢ ὁ κύριος Δὲ Σερζύ. Ἄλλ' εἶνε καὶ ἰδικόν
μου σφάλμα !—Ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Ὀκταβία εἰς χειρονο-
μίαν διαμαρτυρήσεως τοῦ Ροβέρτου—εἶνε καὶ ἰδικόν μου
σφάλμα, ἐπειδὴ δὲν σὰς εἶπον τὰ πάντα, ἐπειδὴ δὲν σὰς
ἔδωκα νά ἐννοήσητε ὅτι ἡ γενναία μεσολάβησίς σας διὰ
τὴν ὑπόθεσίν μου, δὲν ὤφειλε καὶ δὲν εἶχε δι' ὑμᾶς οὐδένα
κίνδυνον, καθὼς καὶ διὰ τὸν διδάκτορα Δουραντέλ.

— Μοὶ ἐδῶκατε ἀρκετὰ καθαρῶς νά ἐννοήσω, βεβαιώ-
θητε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος μειδιῶν ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νά
ἐννοήσω, σὰς τὸ ὁμολογῶ. Ἄλλα πῶς ὁ κύριος Δὲ Μοζι-
ρόν δὲν ἐφείδετο ὑμῶν πρότερον, ἂν ἐγνωρίζιν ὅτι ἔχετε
εἰς τὰς χεῖράς σας τὴν δύναμιν νά ἀναχαιτίσητε αὐτόν,
διὰ τὰς κακὰς αὐτοῦ πράξεις ;

— Ἐχω καλλίτερον ἢ χειρότερον τούτου : ἔχω τὴν δύ-
ναμιν νά τὸν καταστρέψω. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν τὸ γνωρίζει.
Καὶ ἔπειτα, τί τὰ θέλετε ; δὲν εἶμαι μοχθηρὰ γυνή· οὐ-
δενὸς ὅμως θά ἐφειδῶμεν διὰ νά σὰς σώσω ἄλλα τὸ ὄπλον
μου εἶνε τόσο τρομερόν, ὥστε εἰς ἐσχάτην καὶ τρομερὰν
μόνον ἀμυχανίαν, ὡς εἰς αὐτήν, θά ἐτόλμων νά τὸ μετα-
χειρισθῶ.

Α'

Δεσμὰ διαρραγέντα.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δαίτην, ὅτε ὁ Μοζιρόν ἐπαρου-
σιάσθη πρὸ τῆς Ὀκταβίας, αὕτη ἐδέξατο αὐτὸν μετὰ ψυ-
χρᾶς σοβαρότητος, ἥτις ἠνάγκασεν αὐτὸν νά σκέπτηται
ὀλίγον.

Ἄμα εἰσελθόντος αὐτοῦ, ἡ Ὀκταβία ἔνευσε τῷ γέροντι
ὕπνρητῃ, ὅστις εἰσῆγαγεν αὐτόν, ὅπως ἀναμνήση τρόπον
τινὰ αὐτῷ προγενομένην σύστασιν, καὶ ἀπήντησε διὰ χει-
ρονομίας σημαινώσεως : Δὲν θά λησμονήσω.

— Σὰς ζητῶ μυρίας συγγνώμας, εἶπεν ὁ Μοζιρόν· ἰδοὺ
τρεῖς ὀλόκληραι παρήλθον ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν
ἠδυνήθην νά ἔλθω, καὶ ἀληθῶς ἠμποδίσθην. Συγχωρή-
σατέ με, παρακαλῶ.

— Εἶσθε καθ' ὀλοκληρίαν συγχωρημένος, ὑπέλαβεν
ἡ Ὀκταβία· γνωρίζω τῷ ὄντι ὅτι χθὲς ἠμποδίσθητε. Ἄλλα
εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχετε νά ταράττησθε πλέον δι' ἐμέ. Ἐγ-
καταλείπω ὀριστικῶς τοὺς Παρισίους. Ἐνφκίασα, διὰ τὰ
τέλη τοῦ θέρους, οἰκίαν, μεθ' ὠραίου κήπου, πλησίον τῆς
Μάντης.

— Πλησίον τῆς Μάντης ! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν· ἄλλ'
αὐτὸ εἶνε αὐτόχροημα ταξειδίου περιηγητοῦ ! Μοὶ εἴχετε
εἶπει ὅτι θά μεταβῆτε εἰς τὴν Bellevue ἢ εἰς τὴν Ville-
d' Avray...

— Καὶ ὑμεῖς μοὶ εἴχετε διακηρύξει, ὅτι δὲν θά ἠδύ-
νασθε νά ἔρχεσθε ἐκεῖ συχνά. Ἄλλ' ὁ ἄηρ τῆς ἐξοχῆς εἶνε
ἀναγκαῖος διὰ τὸν υἱόν μου. Ἐστειλα σήμερον τὸ πρῶτ
τηλεγράφημα νά κρατήσωσι δι' ἐμέ τὴν οἰκίαν, τὴν
ὁποίαν εἶχον ὑπ' ὄψιν. Θά ἀναχωρήσω αὐριον.

— Αὐριον ! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν.

— Ναί, αὐριον. Ἡ ἐπίσκεψις, τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνετε
κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, θά ἦνε ἐπίσκεψις ἀποχαιρε-
τισμοῦ.

— Ὡ ! τί λέγετε ! ἐπανέλαβεν ὀλίγον ἀνήσυχος. Ἄφ'
οὐ δὲν αἰσθάνεσθε οἶκτον δι' ἄνθρωπον τοσοῦτον ἀησχο-
λημένον, ἐξακολούθησε προσπαθῶν νά γελᾶσῃ, ἄς γείνη τὸ
εἰς μόνον αὐτὸ ταξειδίον, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ὅχι, μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ
Ὀκταβία.

Καὶ προσέθετο μετὰ τόνου πλήρους ἀξιοπρεπειᾶς :

— Μὲ βλέπετε σήμερον διὰ τελευταίαν φορὰν.

— Ὀκταβία !... εἶπεν ὁ Μοζιρόν μετὰ τεθλιμμένου κι-
νήματος.

Αὐτὸς ἐπόθει νά ἐγκαταλίπη αὐτήν, ἀλλ' οὐδόλως ἠύ-
χαριστεῖτο νά ἐγκαταλειφθῇ ὑπ' αὐτῆς.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος, κύριε ;... εἶπεν ἀγερώχως ἡ
χῆρα.

— Συγχωρήσατέ με, ὑπέλαβεν, ἀλλὰ μὲ ἠύρατε λίαν
ἀπαράσκευον καὶ τεθλιμμένον. Αὐτὸ τὸ ὅποτον μοὶ ἀναγ-
γέλλετε μετὰ παρομοίας ψυχρότητος, εἶνε ρῆξις !

— Ἐξεπλάγητε τόσον διὰ τοῦτο ἀληθῶς ; Νομίζω ὅτι
σὰς προειδοποίησα προηγουμένως. Διὰ τὴν ἰδικήν μου καὶ
τὴν ἰδικήν σας ἀξιοπρέπειαν δὲν ἠδυνάμεθα νά βραδύνω-
μεν ἐπὶ μακρότερον χρόνον τὸν χωρισμόν μας, μοὶ φαί-
νεται.

— Τί γνωρίζετε λοιπόν ;

— Γνωρίζω, εἶπεν ἡ Ὀκταβία ἀτενίζουσα αὐτὸν κατὰ
πρόσωπον, ὅτι ἔχετε σχέδια, τὰ ὅποια οὐδὲ στιγμὴν μό-
νον εὐκαιρίας σας δίδουσι, καὶ τὰ ὅποια ἀπορροφῶσιν ὅλην
σας τὴν ζωὴν. Δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερον, ἀλλὰ
φανταζομαι ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν.

— Καὶ πόθεν τὸ ἐπληροφορήθητε ; εἶπεν ὁ Μοζιρόν·
παρὰ τοῦ διδάκτορος ὑμῶν Ροβέρτου, τοῦ ὁποίου χθὲς
ἐφείσθην τὴν ζωὴν ;

— Θά ἐπράττετε ἴσως καλλίτερον νά μέ πληροφορή-
σητε αὐτὰ ὑμεῖς καὶ νά μὴ μέ ἀφίνετε νά τὰ μαυθῶ
ἀπὸ ἄλλους· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἔλαβον γινῶσιν αὐτῶν παρ'
ἄλλων, ὡς σὰς εἶπον, καὶ οὐχὶ ἐξ ὑμῶν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε
σπουδαιότερον τῆς χθεσινῆς πρωίας.

— Μόνον χθὲς τὴν ἐσπέραν τὸ ἔμαθον, καί, ὡς βλέπετε,
ἐλάχιστα πράγματα γνωρίζω. Ἄλλα τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ
ἀρκοῦσι διὰ νά ἐπικυρώσωσι τὴν πρὸ ὀλίγου ληφθεῖσαν
ἀπόφασίν μου. Καὶ πάλιν, κύριε Δὲ Μοζιρόν, ἄς ἀποχαι-
ρετίσωμεν ἀλλήλους, ἀνευ ἐξηγήσεων· αὐτὸ εἶνε καὶ δι'
ὑμᾶς καὶ δι' ἐμέ τὸ καλλίτερον.

Ἡ Ὀκταβία ἐκινήθη ὅπως ἀνεγερθῇ. Ἐκράτησεν αὐ-
τὴν ἱκετεῦων.

— Ἀκούσατέ με, σὰς ἐξορκίζω, τῇ εἶπεν. Ἡ ἀπόφασις
αὕτη, τὴν ὁποίαν λαμβάνετε τόσο ἀποτόμως, φαίνεται
ὅτι δὲν σὰς στοιχίζει διόλου. Ἐγὼ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν
ἠδυνήθην νά πείσω τὸν ἑαυτόν μου, ὥστε τόσο εὐκόλως
νά ἀποχωρισθῶ ! Ἰδοὺ διὰ τί ἐσιώπων. Τὰ σχέδια αὐτά,
περὶ τῶν ὁποίων λέγετε, τίς σὰς εἶπεν ὅτι δυνατόν νά ἐ-
παληθεύσωσι ; Ὑπάρχουσι ἀρκετὰ ἐμπόδια, ἀρκετὰ προε-
ρχονται παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, διὰ τῶν δισταγμῶν μου, διὰ
τῶν ἀμφιταλαντεύσεών μου, διὰ τῶν θλίψεών μου ; ...

— Ἐννοῶ τὴν ἀγωνίαν σας, εἶπεν ἡ Ὀκταβία μετὰ
πικρῶ μειδιάματος· δὲν εἶσθε κατὰ πάντα βέβαιος περὶ
τῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἐρωτᾶτε ἑαυτὸν ἂν πρέπη νά ἐγκα-
ταλίπητε τὸ βέβαιον ἄντι τοῦ ἀβεδαίου ...

— Ὡ ! εἶσθε σκληρὰ ! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν ἐκμανεὶς ἐκ
τῆς διορατικότητος τῆς Ὀκταβίας. Ἄν ἐβλέπατε κάλ-
λιον εἰς τὴν καρδίαν μου ...

Ἡ Ὀκταβία, χωρίς νά διακόψῃ αὐτόν, ἔτεινε τὴν χεῖρα
εἰς τὸν θώμιγγα τοῦ κωδωνίσκου, ὅστις ἐκρέματο πλη-
σίον τοῦ ἀνακλινητῆρος ὀπισθεν αὐτῆς, καὶ ἔκρουσεν.

— Σημαίνετε ; ... ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν ἐκπληκτος.

— Μὴ δίδετε προσοχὴν· ἐξακολουθεῖτε, εἶπεν.

— Σὰς ἔλεγον, ἐπανέλαβε μετὰ τινος ταραχῆς, ὅτι, ἂν
ἠδύνασθε νά ἴδητε εἰς τὴν καρδίαν μου, θά ἐβλέπετε ὅ,τι
ἀληθῶς μὲ ἐμποδίζει, ὅ,τι μὲ ἀποτρέπει εἶνε. . . εἶναι ὁ
πρὸς ὑμᾶς ἔρω μου. Ναί, σὰς ἀγαπῶ ! . . .

Ἡ Ὀκταβία ἠγέρθη.

— Λοιπόν, ἐγὼ δὲν σὰς ἀγαπῶ πλέον, εἶπε μετὰ σο-

βαρῆς καὶ σταθερᾶς φωνῆς. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸ ἄδικον, καὶ ἀποχωρισθῶμεν ἐν τοσοῦτῳ ἄνευ πικρίας.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐγκαταλίπω τοιοῦτῳ τρόπῳ, θά! . . .

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ θύρα ἠνεύχθη καὶ ὁ γέρον ὑπηρέτης εἰσῆλθεν, ὀδηγῶν τὸ μικρὸν παιδίον τῆς Ὀκταβίας, ὅπερ προσέδραμε περιχαρῶς νὰ ριφθῆ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

— Ἴδου ἀκριβῶς ὁ Παῦλος, τὸν ὅποτον ὡς αὐτῶς δύνασθε νὰ ἀποχαιρετίσετε, εἶπεν ἡ Ὀκταβία μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἡρεμίας.

Ὁ Μοζιρόν κατέστη ὅλως κἀτωχρος. Ἐνόησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τετελεσμένον. Ἐλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καί, διὰ παγετώδους τόνου:

— Χαίρετε λοιπόν, κυρία, εἶπεν. Μίαν χάριν ἔχω νὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη· ὅταν, κατὰ δυστυχίαν, θὰ ὀμιλεῖτε τοῦ λοιποῦ δι' ἐμέ, ὀμιλεῖτε ὡς περὶ δανειστοῦ.

— Αὐτὸ θὰ γείνη, κύριε Δὲ Μοζιρόν, καθ' ἣν ὄραν καὶ στιγμήν θέλετε, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Ὀκταβία.

Ἐχαιρέτησεν αὐτὴν δι' ὑποκλίσεως, ἣν αὐτὴ ἀνταπέδωκεν αὐτῷ καὶ ἐξῆλθε τεθλιμμένη τῇ καρδίᾳ.

— Τώρα τὰ πλοῖά μου ἐπυροπολήθησαν! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ πρέπει, ἀντὶ πάσης τιμῆς, νὰ συναψῶμεν τὸν μετὰ τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζὺ γάμον! Πρέπει!

ΛΑ'

Συνδεδεμένοι υἱοί.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς προσεχοῦς Πέμπτης ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐδέχετο διὰ τελευταίαν φορὰν· διότι, περατωθείσης τῆς βουλευτικῆς περιόδου, πάντες ἐγκατελείμπανον τοὺς Παρισίους. Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἐλθεῖ εἰς τὸ γεῦμα· ὁ Μοζιρόν μόλις τὴν ἐσπέραν ἀφίκετο.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ οὐδὲν εἶχεν ἀκόμη εἰπεῖ τῇ Λουκίᾳ, καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐφοβεῖτο μήπως ὀμιλήσῃ ὑψηλοφώνως καὶ ἐνώπιον πάντων τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἄλλ' οὗτος τοῦτο μόνον ἀνήγγειλεν ὅτι ἀνεχώρει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ἐστουρβίλλης ἐν Νορμανδίᾳ, καὶ ἀντὶ ἐγγράφων προσκλήσεων, προσεκάλει διὰ ζώσης φωνῆς πάντας τοὺς παρόντας φίλους εἰς τὰς διασκεδάσεις, ἃς θὰ δώσῃ αὐτόθι.

Ἡ Βάλδα ἐπόθει τὴν ἀναχώρησιν ταύτην, καὶ πρόετρεψε τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς τοῦτο.

Ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Ἐστουρβίλλης προσεδόκα νὰ καταστρέψῃ τὸ δρᾶμα, οὕτινος ἐνόμιζεν ὅτι τὰ διάφορα μέρη εἶχε προετοιμάσει νῦν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ δὲν ἀνεκοίνωσεν οὔτε εἰς τὸν υἱὸν οὔτε εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὸ σχέδιον τῆς μετ' ὀλίγον ἐν Ἐστουρβίλλῃ διημερεύσεως αὐτῶν. Ἡ Βάλδα οὐδὲν εἶχεν ὀμιλήσει εἰς τὴν Βάλδαν περὶ τῆς μετακομίσεως ταύτης, καὶ ὅτε ἡ Ἀγγελίνα, μείνασα μόνη μετ' αὐτῆς, ἐξήνεγκε τὴν ἐκπληξιν αὐτῆς περὶ τῆς τοιαύτης ἀποτόμου ἀναχωρήσεως, ἡ Βάλδα δι' ὑποκρίσεως ὅτι αὐτὴ ἔμεινε μᾶλλον αὐτῆς ἐκπληκτος, καὶ ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ οὐδὲ μίαν εἶχεν εἰπεῖ αὐτῇ λέξιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ ὑποσημάνῃ αὐτῇ τοῦτο.

Ὁ Ροβέρτος, ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Λουκία ἐγένοντο λίαν ἀνήσυχτοι ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης ἀποφάσεως. Τί ἄρα γε νὰ ὑπέκρυπτε τὸ σχέδιον τοῦτο;

Δὲν ἦτο δυνατόν τῷ κυρίῳ Δὲ Σερζὺ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Λουκιανόν, καὶ ὁ ἀδελφὸς ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ἐκεῖ, ὅπως προστατεύῃ καὶ συμβουλεύῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς ἦτο ὁ πρῶτος, τῇ ἀληθείᾳ, ὅστις εἶχεν

ἀνάγκην ὀδηγοῦ, καὶ ὁ γενναῖος νεανίας, ἐνίοτε ἀσθενῆς καὶ σφοδρὸς, ἐφοβεῖτο τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παραφορὰν, ἥς δὲν ἐδέσποζε πάντοτε.

Τὸ πιθανὸν ἦτο ὅτι ὑπῆρχε πρόθεσις νὰ ἀποχωρίσωσι τὴν Λουκίαν ἀπὸ τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ Ροβέρτος λοιπὸν σφόδρα ἐξεπλάγη λαβὼν ἰδιαιτέρων πρόσκλησιν γεγραμμένην ἰδίᾳ χειρὶ τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ, καὶ διὰ λίαν χαρισσῶν ἐκφράσεων. Παρεκάλει αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Ἐστουρβίλλην ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν. Θὰ εἶχε τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαύλει, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λουκιανοῦ. «Ἄφ' οὗ ὑπῆρξε πρὸς τὸν Λουκιανόν πάντοτε ἀδελφὸς ἔπρεπε νὰ θεωρῆται καὶ ὡς υἱὸς τῆς οἰκογενείας.»

Καὶ τί λοιπὸν ἐσήμαινε καὶ τοῦτο; Ὁ Ροβέρτος ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ τῷ Λουκιανῷ, καὶ οὗτος μετεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀδελφὴν του· καὶ οὐδεὶς τῶν τριῶν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τι.

Οὐδεὶς τῶν τριῶν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐμμέσως εἰς πάντα ταῦτα εἶχε μέρος καὶ ἡ Ἀγγελίνα. Οὐδεὶς τῶν τριῶν ἀμφέβαλλε διὰ τὴν ἀγέρωχον ἀθάδειαν τῆς Βάλδας, ἥτις οὐδὲν τότε ἐπεχειροῖ ἔργον ἡμιτελές, ἥτις οὐδὲν ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ ἢ νὰ φοβηθῆ, καὶ ἥτις εἶχεν ὑπολογίσει ὅτι οὐ μόνον αὐτὴ ἤθελεν ἀφοπλίσει τὸν Ροβέρτον διὰ τῆς εὐπροσηγορίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ, αὐτοῦ παρόντος, ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον δύσπιστοι καὶ ὀλιγώτερον ὑποπτοι.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἔπρεπε νὰ διστάζῃ· ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἡ ζωὴ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἔμελλε νὰ γείνη παίγιον ἐν τῇ ἐν Ἐστουρβίλλῃ ταύτῃ διαμονῇ; Ἐγραψεν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν, ἀποδεχόμενος τὴν πρόσκλησιν τῆς Βάλδας.

Ἡ ἀτυχὴς Λουκία εἶχε τῷ ὄντι ἀνάγκην ἐπικούρων! Εὐρίσκετο εἰς ἐνδελεχῆ ἀγωνίαν, ἐκπληττομένη καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, διότι ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ὤμιλησεν αὐτῇ ἐκ νέου περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν, καὶ ἀγνοοῦσα ἂν ὤφειλε νὰ μακαρίζῃ ἢ νὰ ταλανίζῃ ἑαυτὴν διὰ τοῦτο. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς Βάλδας, ἐβράδυνε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ὁ Μοζιρόν κατετάραξε γῆν καὶ οὐρανόν· ἡ «μεγάλῃ ἐπιχειρήσει» ἐτέθη εἰς πρᾶξιν, καὶ ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ὑπεχρεώθη διὰ τὸ συμφωνηθῆν μέρος, μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ αὐτοῦ. Ὑπέσχετο νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τῆς ἐταιρείας καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ τριπλασιάσῃ, ἂν μὴ δεκαπλασιάσῃ, τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ εὐρείᾳ ταύτῃ ἐπιχειρήσει, ἥτις ὑπισχνεῖτο ὅτι θὰ γείνη μία τῶν μεγαλειτέρων τοῦ βασιλείου οἰκονομολογικῶν ἐπινοήσεων.

Ἐν τούτοις, μόλις τὴν παραμονὴν τῆς διὰ τὴν Ἐστουρβίλλην ἀναχωρήσεως ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ὤμιλησε τέλος τῇ Λουκίᾳ.

Ἐξελέξατο τὴν φορὰν ταύτην ὄραν τινά, καθ' ἣν ἦτο μόνη.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Λουκιανὸς ἐξῆλθεν, ἡ Βάλδα ἐφρόντισε νὰ ἀναβῆ εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀγγελίνας· ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἦτο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀναγινώσκων τὰς διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου ἀφικομένας ἐπιστολάς καὶ ἐφημερίδας. Ἡ Λουκία ἤλθε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα αὐτῆς πληροφορίαν τινὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν προπαρασκευῶν τοῦ ταξειδίου. Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἀπήντησεν αὐτῇ· ἔπειτα ἀποθεῖς ἦν ἐκράτει ἐπιστολὴν εἶπεν:

— Ἐχω ἄλλο τι—καὶ μάλιστα πολὺ σπουδαιότερον,—νὰ σοὶ εἰπῶ, κόρη μου. Σοὶ ὤμιλησα περὶ τῆς αἰτήσεως, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν.

— Μοὶ εἶπατε τῷ ὄντι, ἀπεκρίνετο ἡ Λουκία ἐνισχύουσα τὴν ὀλίγον τι τρέμουσαν φωνὴν αὐτῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μοὶ ἐπανελάθετε πλέον περὶ αὐτῆς. . .

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐξ ὄλων τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ εἰσέρχονται ἀδιακόπως ἄνθρωποι μὲ σοβρὰν ὄψιν, βαδίζοντες βραδέως μὲ τὴν ἀκραν τῶν ποδῶν των, ἐν τῇ βαθείᾳ δ' ἐκείνῃ σιγῇ οὔτε εἰς ἀκούεται ψιθυρισμός, οὔτε ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, οὔτε μία ἀναπνοή.

Νομίζει τις ὅτι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει ζωὴν, καὶ ὅτι παρ' ὄλων ἀναμένεται θεῖα τις ὄπτασία, φωνὴ τις μυστηριώδης, τρομερὰ τις ἀποκάλυψις ἐκ τοῦ μυστηριώδους ἐκεῖνου Ἱεροῦ· καὶ ὁ μὴ πιστεύων δ' ἀκόμη καὶ ὁ μὴ προσευχόμενος, εἶνε ἠναγκασμένος νὰ προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκεῖ, ὅπου ὄλων τὰ βλέμματα προσηλοῦνται, καὶ ἡ φορὰ τῶν σκέψεων του διακόπτεται ὑπ' ἀνησυχου τινὸς προσδοκίας.

ὦ, εἴθε νὰ ἀντήχει ἡ φωνὴ ἐκείνη! ἐσκεπτόμην, εἴθε νὰ ἐπηκολούθει ἡ ὄπτασία, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο μία λέξις ἢ ἓν ὄραμα νὰ μὲ καταστήσωσι λευκότριχα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ νὰ ρήξω κραυγὴν, οὐδέποτε ἀκουσθεῖσαν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀρκεῖ νὰ ἀπηλλαγσόμην διὰ παντὸς τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀμφιβολίας, ἣτις μοῦ κατατρώγει τὸν ἐγκέφαλον καὶ μοῦ καταλυπεῖ τὴν ζωὴν!

Ἀπεπειράθην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Ἱερόν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα, διότι ἔπρεπε νὰ διέλθω ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκατοστός πιστῶν, τινὲς τῶν ὁποίων εἶχον ἀρχίσει ἤδη νὰ μὲ βλέπωσιν ὑπόδρα, διότι περιεφερόμην κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τετραδίων καὶ μολυβδοκόνδυλον.

Ἐζήτησα νὰ κατέλθω εἰς τὴν ὑπόγειον κρύπτην, ὅπου ὑπάρχουσιν οἱ τάφοι τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ ἡ θήκη ἢ περικλείουσα τὴν καρδίαν Δὸν Ἰωάννου τοῦ Β' τῆς Αὐστρίας, υἱοῦ φυσικοῦ Φιλίππου τοῦ Δ', ἀλλὰ δὲν μοι ἐπετράπη· ἐζήτησα νὰ ἴδω τὰ ἱμάτια, τοὺς χρυσοὺς, τοὺς πολυτίμους λίθους, τοὺς ὁποίους ἔτριψαν ἀφθόνως πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Παρθένου οἱ μεγάλοι, οἱ ἡγεμόνες, οἱ μονάρχαι παντὸς Κράτους, πάσης χώρας, καὶ μοι ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἦτο ἡ κατάλληλος πρὸς τοῦτο ὥρα, οὔτε κατώρθωσα νὰ δωροδοκήσω τὸν τίμιον ἱεροφύλακα, καὶ τοι ἐπέδειξα αὐτῷ χρυσοῦν τι νόμισμα· ἀλλὰ δὲν ἠρνήθη νὰ μοι παράσχῃ πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς λατρείας τῆς Παρθένου ὅταν τῷ εἶπον, ὅπως κερδίσω τὴν εὐνοίαν του, ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ρώμῃ, ἐν τῷ *Εὐσεβεί Προαστείῳ*, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας μου ἐφαίνοντο τὰ παράθυρα τῆς κατοικίας τοῦ Πάπα.

— Εἶνε γεγονός, μοι εἶπεν, ὁμοιάζον πρὸς θαῦμα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐπίστευεν ἂν δὲν ἐπεθεβαιούτο ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὅτε ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ βᾶθρου τὸ ἄγαλμα τῆς Παρθένου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ζῶμεν, ἐξαιρουμένης τῆς νυκτός, ὅτε ἡ ἐκκλησία κλείει, τὸ Ἱερόν οὔτε στιγμὴν ἔμεινε κενόν, οὔτε μίαν μόνην σιγμὴν, κατὰ τὴν κυριολεκτικὴν τῆς λέξεως σημασίαν. Ἡ Παναγία οὐδέποτε ἔμεινε μόνη. Ἐπὶ τοῦ βᾶθρου τοῦ ἀγάλματος, ἐκ τῶν πολλῶν ἀσπασμῶν, ἐσχηματίσθη κοίλωμα, εἰς τὸ ὅποιον δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ κεφαλὴ μου. Οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἄραβες εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν λατρείαν τῆς Παναγίας· τὸ παρεκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὑπῆρξεν ἐπίσης πάντοτε σεβαστόν. Εἰς τὸν ναὸν ἔπεσε πολλάκις κεραυνός, πλησίον τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἐντὸς ἀκόμη, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, καὶ ὁμως, ἄς ἀρνηθῶσιν ἂν ἡμποροῦν αἱ κολασμέναι ψυχαὶ τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας, κανεὶς ποτε δὲν ἔπαθε τίποτε! Καὶ αἱ βόμβαι τῶν Γάλλων; Κατέστρε-

ψαν καὶ κατέκαυσαν πλεῖστα οἰκοδομήματα, ἀλλ' ὅταν ἔπιπτον ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας, ἦτο ὡς νὰ ἔπιπτον ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Σέρρας Μορένης. Καὶ οἱ Γάλλοι οἱ ὅποιοι ἐλεηλάτησαν ὅλα τὰ μέρη, ἐτόλμησαν νὰ ἐγγίσωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς Παναγίας; Εἰς μόνος στρατηγὸς εἶχε τὴν τόλμην νὰ λάβῃ μικρὸν τι ἐνθύμημα διὰ τὴν σύζυγόν του, ἀφήσας ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν Παρθένον μέγα χρηματικὸν ποσόν, ἀλλ' εἰζεύστε τί ἔπαθε; Εἰς τὴν πρώτην μάχην σφαῖρα τηλεβόλου τοῦ ἀπέκοψε τὸν ἓνα πόδα. Δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε στρατηγοί, οὔτε βασιλεῖς δυνάμενοι νὰ ἐπιβάλωσι τὴν ἰσχύν των ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας. Καὶ ἔπειτα εἶνε γραμμένον ἐκεῖ ἐπάνω, ὅτι ὁ ναὸς αὐτὸς θὰ ὑπάρχῃ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. . . .

Καὶ ἐξηκολούθει ὁμιλῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μέχρις οὐ ἱερῆς τις ἀπὸ τινος σκοτεινῆς γωνίας τοῦ ἱεροφυλάκου τῷ ἔνυσσε μυστηριωδῶς καὶ τότε μὲ ἐχαιρέτισε καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ, μὲ τὸν νοῦν ὄλως ἀπησχολημένον ἐκ τῆς εἰκόνας τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ, συνήντησα μακρὰν σειρὰν ἀποκρεωτικῶν ἀρμάτων, συνοδευομένων ὑπὸ πλῆθους πολιτῶν καὶ διευθυνομένων πρὸς τὴν ὁδὸν Κόζου. Προηγεῖτο τούτων μουσικὴ καὶ εἴπετο μέγας ἀριθμὸς ὀχημάτων. Οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶδον μεγάλας ἐκ ναστοχάρτου κεφαλὰς τόσο γελίας, τόσο δυσαναλόγουσ καὶ τόσο ἰδιοτρόπως χρωματισμένας, ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὐταί, τὰς ὁποίας ἔφερον οἱ μετημφισμένοι. Καίτοι δὲ οὐδένα λόγον εἶχον νὰ εἶμαι εὐθυμοί, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα, ὅπως εἰς τὸ τέλος σοπέτου τινὸς τοῦ Φουκίνη.

Τὸ πλῆθος ὁμως ἦτο σκυθρωπὸν καὶ σιωπηλὸν καὶ οἱ μετημφισμένοι πλήρεις σοβαρότητος. Ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ ἦτο ἰσχυρότερον τὸ μελαγχολικὸν προαίσθημα τῆς τεσσαρακοστῆς ἢ ἡ βραχέα τέρψις τῶν ἀπόκρεων.

Εἶδον ὠραίας τινὰς κεφαλὰς εἰς τὰ παράθυρα, ἀλλ' οὐδένα τύπον τῆς ἰδιαίτερης ἐκείνης ἰσπανικῆς καλλονῆς, μὲ τὴν *tez oscurecida* (μελαγχροινὴν βαφὴν) καὶ *los negros ojos de fuego* (τοὺς μαύρους πυρίνους ὀφθαλμούς), τὴν ὁποίαν ὁ Μαρτίνεθ δὲ λὰ Ρόζα, ἐξόριστος ἐν Λονδίῳ, ἐνθυμεῖτο μὲ τόσοσ θερμούς στεναγμούς ἐν τῷ μέσῳ *de las bellezas del Norte* (τῶν καλλονῶν τοῦ Βορρᾶ).

Διήλθον μεταξύ δύο ὀχημάτων, διέσχισα τὸ πλῆθος, ὅπερ μοι ἐξετόξευσεν ὀπισθεν βλασφημίαν τινά, ἣν ἐσημείωσα ἀμέσως εἰς τὸ σημειωματάριόν μου καὶ διατρέξας ταχέως δύο ἢ τρεῖς μικρὰς ὁδοὺς, ἔφθασα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σωτήρος, πρὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, οὐ ἔνεκεν ἐκλήθη οὕτω, γνωστοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν *Σέο*, πλουσιωτέρου δὲ καὶ πολυτελεστέρου τῆς Παναγίας τοῦ *Pilar*.

Οὔτε ἡ ἑλληνορωμαϊκὴ αὐτοῦ πρόσοψις, ἢ ἄλλως τε ἐξόχου συμμετρίας καὶ κανονικότητος, οὔτε ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐλαφρὸς αὐτοῦ πύργος δύνανται νὰ προδιαθέσωσιν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ ἐσωτερικοῦ. Εἰσῆλθον καὶ εὐρέθην βεβουθισμένος εἰς τὸ σκότος.

Πρὸς στιγμὴν τὰ ὄρια τοῦ κτιρίου ἦσαν ἀφανῆ εἰς ἐμέ. Οὐδὲν ἄλλο εἶδον ἢ ἀμυδρὰν τινὰ ἀκτῖνα φωτός, διακοπτομένην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τῶν στύλων καὶ τῶν τόξων. Ἐπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διέκρινα πέντε νάρθηκας,

χωριζομένους ὑπὸ τεσσάρων σειρῶν ὠραίων γοθικῶν κίονων, τοὺς τοίχους ἀπωτέρω, καὶ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν σηκῶν εἰς τὰ πλάγια, καὶ ἔμεινα ἐκπεπληγμένος.

Ἦτο ὁ πρῶτος μητροπολιτικὸς ναός, ὅστις ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν εἰκόνα, ἣν ἡ φαντασία μου εἶχε σχηματίσει περὶ τῶν ποικιλομόρφων, μεγαλοπρεπῶν, καὶ βαθυπλούτων ἰσπανικῶν μητροπολιτικῶν ναῶν. Ὁ μείζων σηκός, στεγαζόμενος ὑπὸ εὐρέος θόλου γοθικοῦ, τιαροειδοῦς, περικλείει ἐν ἑαυτῷ μόνη τὰ πλούτη μεγάλης ἐκκλησίας. Ὁ μείζων βωμός εἶνε ἀλαβάστρινος, γέμει δὲ ἀραβουργημάτων καὶ ἄλλων γλυπτῶν κοσμημάτων.

Περὶ τὸν θόλον πλῆθος ἀγαλμάτων. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τάφοι καὶ λάρνακες ἡγεμόνων. Ἐν τινι δὲ γωνίᾳ ἡ καθέδρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθηντο οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀραγωνίας κατὰ τὰς θείας ἱερουργίας.

Τὸ Χοροστάσιον, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυρίου νάρθηκος, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον ὄρος θησαυρῶν. Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ζώνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι μικροὶ τινες σηκοί, παρουσιάζει ἀπίστευτον ποικιλίαν ἀγαλματιῶν, στυλίσκων, ἀναγλύφων, πολυτίμων λίθων καὶ ἄλλων πολυειδῶν κοσμημάτων, ὁφείλει δὲ τις ὀλόκληρον μίαν ἡμέραν νὰ καταναλώσῃ ἵνα εἴπῃ ὅτι εἶδε κατὰ τι.

Οἱ κίονες τῶν δύο τελευταίων ναρθήκων, καὶ τὰ τόξα, ἄτινα ἀλίνουσιν ἐπὶ τῶν σηκῶν, γέμουσιν ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς ἀγαλμάτων, — ὧν τινα ὑπερμεγέθη, φαίνεται ὡς νὰ βαστάζουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ οἰκοδόμημα, — ἐμβλημάτων, ἀναγλύφων καὶ κοσμημάτων παντὸς σχήματος καὶ παντὸς μεγέθους.

Εἰς τοὺς σηκοὺς ἀπειρία ἀγαλμάτων, πλουσίων βωμῶν, βασιλικῶν τάφων, προτομῶν, εἰκόνων, αἰτινες βεβυθισμένοι, ὅπως εἶναι εἰς τὸ σκότος, παρέχουσιν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν σύγχυσιν χρωμάτων, μαρμαρυγῶν, προσώπων, ὠραίων παραστημάτων, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ ὀφθαλμὸς χάνεται καὶ ὁ νοῦς κουράζεται.

Ἄφου ἔτρεξα ἐπὶ πολλὴν ὄραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ σημειωματάριον ἀνοικτὸν καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον εἰς τὰς χεῖρας σημειῶν καὶ σχεδιαγραφῶν, ἐσκοτίσθη ἡ κεφαλὴ μου, ἔσχισα τὰ φύλλα μὲ τὰς σημειώσεις, ὠρκίσθη νὰ μὴ γράψω πλέον τίποτε, ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ καὶ ἤρχισα νὰ περιφέρωμαι ἀνὰ τὴν πόλιν, χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ βλέπω ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν, εἰμὴ μακροὺς καὶ σκοτεινοὺς νάρθηκας καὶ ἀγάλματα ὑπολευκάζοντα εἰς τὸ βάθος μυστηριωδῶν σηκῶν.

Ἐπάρχουσι στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ εὐθυμότερος καὶ ὁ θερμότερος ταξιδιῶτης, περιφερόμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀγνώστου τινὸς πόλεως, καταλαμβάνεται αἴφνης ὑπὸ τόσῃ ἰσχυρᾷ ἀνίας, ὥστε ἐὰν ἡδύνατο, διὰ τῆς δυνάμεως μαγικῆς τινὸς λέξεως, νὰ πετάξῃ πλῆσιον τῶν οἰκείων του, μὲ ταχύτητα πνεύματός τινος τῶν Χιλιῶν καὶ μίας νυκτῶν, θὰ ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως.

Κατελήφθη ὑπὸ παρομοίου τινὸς αἰσθήματος, καθ' ἣν στιγμὴν διηρχόμεν μικρὰν τινα ὁδὸν μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς πόλεως, καὶ σχεδὸν ἐφοβήθη. Ἄνεκάλεσα ἐν σπουδῇ εἰς τὴν μνήμη μου τὰς εἰκόνας τῆς Μαδρίτης, τῆς Σεβίλλης, τῆς Γρανάδας ὅπως συνέλθω εἰς ἑμαυτὸν καὶ ἐξάψω τὸ αἰσθημα τῆς περιεργείας καὶ τοῦ πόθου, ἀλλ' αἱ εἰκόνες αὐταὶ μοὶ ἐφάνησαν ὡχραὶ καὶ ἀνευ ζωῆς. Μετηνέχθη νωρῶς εἰς τὸν οἶκόν μου, κατὰ τὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἡμέρας, ὅτε ἐπύρεσον καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν ὄραν νὰ ἀναχωρήσω, καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐπηύξησε τὴν λύπην μου.

Ἡ ἰδέα ὅτι εἶχον τόσας ἀκόμη νέας πόλεις νὰ ἴδω, τόσας ἀκόμη νύκτας νὰ κοιμηθῶ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τόσον ἀκόμη καιρὸν νὰ εὐρίσκωμαι ἐν τῷ μέσῳ ξένων ἀνθρώπων μὲ ἀπεθάρρυνεν.

Ἐσκέφθη τίνι τρόπῳ ἡδύναμην νὰ ἀποφασίσω νὰ ἀνα-

χωρήσω. Μοὶ ἐφάνη αἴφνης ὅτι ἤμην ἀπείρως μακρὰν τοῦ τόπου μου, ὅτι εὐρισκόμεν ἐν τῷ μέσῳ ἐρήμου τινός, μόνος, λησμονημένος παρ' ὄλων. Παρητήρησα πέριξ ἐμοῦ, ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Μὲ κατέλαβε ρίγος. Τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. — Δὲν εἴμπορῶ νὰ μένω ἐδῶ! — εἶπον κατ' ἑμαυτὸν. — Αὐτὴ ἡ μελαγχολία μὲ θανατώνει! Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἰταλίαν! — Δὲν εἶχον τελειώσει τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῶ εἰς γέλωτας ὡς παράφρων. Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ πάντα ἀνέζησαν καὶ ἀνέλαμψαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἐσκέφθη τὰς Καστιλίας καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν μετὰ φρενιτικῆς χαρᾶς καὶ σεῖων τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν οἴκτου ἐπὶ τῇ παροδικῇ ταύτῃ ἀθυμίᾳ, ἤναψα ἐν σιγάρῳ καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου εὐθυμότερος ἢ πρὶν.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ!...

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΠΥΡ. ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ

Τὴν ἀγαπούσα τρελλά, ἀνυπόταχτα, ὅπως ἀγαπῶ πάντα!...

Εἶνε κι' αὐτὴ ἓνα μοσχομύριστο ἀγιοῦλι μὲς 'ς τὸ πολυχρωμο στεφάνι, ποῦ μῶχουν πλέξη ἢ τόσες ἀγάπες μου τριγύρω 'ς τὴ καρδιά μου, τόσο καιρὸ τώρα!

Γεῖά σου! παρθενικό μου ἀγιοῦλι!

Νιώθω τὴ ψυχὴ μου νὰ πλῆξ' ἀτέλειωτο, παράξενο, μεθύσι, 'ς τὴ γλυκειὰ ἐνθύμησί σου!...

Σὰν ἔγερνα τὸ κεφάλι μου ἐπάνω 'ς τὴ γεωμετρία μου — ἐφοιτοῦσα 'ς τὸ Πολυτεχνεῖο τότε — καὶ προσπαθοῦσα νὰ στιβαζῶ μέσα 'ς τὸ στενὸ μου κεφάλι ἓνα σωρὸ θεωρήματα καὶ συντροφία, ἐνιωθα τὴ καρδιά μου νὰ φτερουγίζῃ 'ς τὰ στήθη μου, ἅμα ἀνοιγε ἐκεῖνη τὸ μικρὸ παράθυρό της ἀντικρῶ 'ς τὸ δικό μου. Τὴν ἔλεγαν Ἑκνήθ' δεκάξη χρόνων κόρη, λευκή-λευκή, λευκότερη μέσα 'ς τὰ μαῦρα ρουχάκια τῆς ὀρφάνιας της, καὶ 'ς τὰ ὀλόξανθα μαλλιά τῆς παιδικῆς κεφαλῆς της. Ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα της, πρὸ τοῦ νὰ πεθάνῃ ἀκόμα, ἐπρόφθασε νὰ τὴν μάθῃ βελόνι, καὶ ἀπὸ τότε ἀποζοῦσε μοναχὴ της, σ' ἓνα μικρὸ πᾶν κλουβάκι δωμάτιο, μ' ἓνα παράθυρο πρὸς τὸ δρόμο, ἀντικρῶ 'ς τὸ δικό μου.

Ἐνα ὀρφανὸ κορίτσι, μιὰ ὡμορφη μοδιστρούλα, μέσα 'ς τὴν Ἀθήνα, μέσα 'ς ἓνα σπῆτι ποῦ νοικιάζει τὰ δωμάτια του ἀπὸ τὸν τεχνίτη τοῦ λαοῦ, ὡς τὸν φοιτητὴ τοῦ Πανεπιστημίου, σὰν δύσκολο εἶνε νὰ ξεφύγῃ τὰς βάσκανες ματιὰς τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως ἡ γλυκειὰ αὐτὴ ὀρφανούλα εἶχε κινήσῃ τὴν συμπάθειαν ἀπὸ ὄλους τοὺς νοικιάτορας. Ὅταν τὴν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ, μὲ τὰς μικρὰς γοβίτσες της, μὲ τὸ πένθιμο τσίτινο φόρεμά της, καὶ μὲ τὴ μακρὰ ὀλόξανθη πλεξίδα της χυμένη κάτω πρὸς τὴ δακτυλένια μέση της, ἐστέκωνταν ὄλοι πρὸς στιγμῇ, καὶ τὴν ἐγλυκοχαιροῦσαν μ' ἓνα ἀδελφικὸ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλη, ἐνῶ ἐκεῖνη τοὺς ἐχαμογελοῦσε ντροπαλῆ, ταπεινῆ πάντα. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχα ἀκούσῃ νὰ πιάσῃ κουβέντα μ' ἄλλον ἀπὸ τὴ ζαρωμένη θυρωρὸ, τὴ παλαιὰ αὐτὴ φιλενάδα τῆς μακαρίτισσας τῆς μάνας της.

Τὰς ἡμέρας ποῦ δὲν εἶχε δουλειὰ 'ς τὸ κατάστημα, ἐκαθῶντανε πάντα ἀπὸ πίσω ἀπ' τὰ ὡμορφα λουλούδια τοῦ παραθυροῦ της, μὲ σκυμμένο κεφαλάκι ἐπάνω 'ς τὴ

μηχανή της, ποῦ τὴν ἐγύριζαν ἀκούραστα, ἀκούραστα, τὰ μικρὰ χεράκια της. Πολὺ σπάνια ἐσήκωνε ἀπ' ἐκεῖ, ἐκεῖνο τὸ ὀλόχρυσο κεφαλάκι της, κ' ἀκόμα σπανιώτερα ἐγύριζε κατ' ἐπάνω μου τὰ ὀλόμαυρα ματάκια της.

Τί μαγικό παράδεισο μοῦ ἐφάνεροναν, μοῦ ἐξάνοιγαν τότε τὰ ὀλόμαυρα ἐκεῖνα ματάκια! . . .

Ἔστεκα ὦρες ὀλόκληρες ἐκεῖ μαρμαρωμένος, μαγεμένος, ἀλαλος, ἀκούοντας ἀχόρταγα τὴν ἀγαπημένην μουσικὴν τοῦ χτύπου τῆς μηχανῆς της, μὲ μιὰ ἀνεκφραστή ἀγαλλίασι 'ς τὰ στήθη.

Ἐπέρασαν μῆνες, καιρὸς πολὺς, ὅσο ν' ἀφήσω τὴ δειλία μου, καὶ νὰ τὴν χαιρετίσω. Ἦταν νύχτα Μαρτιάτικη, καὶ νύχτα σεληνοφώτιστη, μαγεμένη. Τὴν ἐκυτοῦσα ὦρα πολὺ μὲς' ἀπ' τὸ παράθυρό μου γυρμένη 'ς τὸ ράψιμό της, ὅταν ἔξαφνα ἀφῆν μακρὰ ἔν' ἀσπρόρουχο, φέρει γιὰ μιὰ στιγμή κουρασμένο τὸ κρινόλευκο χεράκι της 'ς τὸ ὦρατο μέτωπό της, καὶ προβάλλει ὕστερα ἔξω 'ς τὸ παράθυρό της. Τὸ μεγαλόδισκο φεγγάρι, μισοκρυμμένο μέσα 'ς τὰ ψηλὰ δένδρα τοῦ ἀντικρυνοῦ κήπου, τῆς ἔστειλε δυὸ κρυφοφιλήματα μὲ τὲς ξανθὲς ἀκτῖνές του, μὲς' ἀπ' τὰ ἀργυρωμένα φύλλα. Ἐστήριξε τὸ κεφαλάκι της ἐπάνω 'ς τὰ παραθυρόξυλα κ' ἔμεινε ἀσάλευτη.

Κ' ἐγὼ μισοκρυμμένος τὴν ἐκύτταζα, τὴν ἐκύτταζα, καὶ ἡ καρδιά μου ἐσφυροκτυποῦσε ἀδιάκοπα. Σὰν ξεκρύφθηκε τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὰ δένδρα, κ' ἐχύθηκε ὀλόκληρο 'ς τὸν ὀλογάλανο οὐρανὸ, καὶ τὸν ἐφώτισε, τὴν περίχυσε μέσα σ' ἕνα ἀργυρὸ ποτάμι φωτός, κ' ἀκτινοβόλησαν μεθυστικὰ τ' ἀλησμόνητα ἐκεῖνα μάτια της μέσα 'ς τὸ παιδικὸ της πρόσωπο, στεφανωμένο μὲ τὸν ὀλόξανθο σωρὸ τῶν μαλλιών της, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω τὸ γιατί, τρελλός, ἔπεσα 'ς τὰ γόνατα μὲ δεμένα χέρια 'ς τὰ στήθη. . .

Ἄχ! ἀλησμόνητη στιγμή ἀπείρου εὐτυχίας, μέσα 'ς τὴ σκοτεινὴ κ' ἀραχνιασμένη τότε ζωὴ μου. Καλότυχος ὁ ἄνθρωπος ποῦ βρίσκει σ' αὐτὴ τὴ γῆ νὰ λατρεύῃ ἕνα οὐράνιο ἄγγελο! . . .

Στὸ δρόμο κάτω, βαθειὰ ἐρημία ἦτον χυμένη. Ὀλίγα μονάχα παράθυρα ἦταν φωτισμένα γύρω καὶ τὰ ψηλὰ δένδρα τοῦ ἀντικρυνοῦ κήπου ἐσιῶταν μέσα 'ς τὸ βαθὺ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Τὰ σπήτια ὅλα ἐκοιμῶνταν σιωπηλά. Μιὰ μελαγχολικὴ κιθάρα φοιτητῶν ἔστεινε γλυκὰ τὸ παράπονό της ἀπὸ μακρὰ . . . Ἀτέλειωτη ἐρημία, μαγικὴ γαλήνη, ποῦ ἡ ψυχὴ ἐξαστοχοῦσε γλυκὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Ἀνασηκώθηκα δειλὰ-δειλὰ κ' ἀκουμπώντας 'ς τὸ παράθυρο, ἠμπόρεσα ν' ἀνοίξω τὰ χεῖλη μου καὶ νὰ τὴν καλησπερίσω. Μοῦ ἀποκριθῆκε μὲ μιὰ ὀλόχαρη, δροσερὴ φωνή. . .

Τί μεγάλη εὐτυχία γιὰ ἕνα δειλό, ἀνήξερο ἀκόμα μαθητὴ, μιὰ καλησπέρα, βγαλμένη ἀπὸ δυὸ λατρευτὰ χεράκια. . .

* *

Ἐπέρασε ὁ Μάρτης γλήγορα, κ' ὁ ξανθὸς Ἀπρίλης ἐχύθηκε, μὲ τὸ γλυκὸ του ταῖρι, τὴν ἀθάνατη τὴν ἀνοιξι, μιὰ φορὰ ἀκόμα 'ς τὴ φύσι.

Πόσες! πόσες φορές ἀκόμα θὰ χυθῆ, καὶ πόσοι! πόσοι θὰ τὸν χαιρετίσουν χαρούμενοι, εὐτυχισμένοι, γιὰ νὰ τὸν κλάψουν ἀργότερα μὲ πονεμένα στήθη.

Ἐσίμωνα τὸ Πάσχα! τὸ εὐλογημένο Πάσχα! ἡ μεγάλη αὐτὴ γιορτὴ τοῦ κόσμου ὅλου. Ἡ μεγάλη βδομάδα ἦρθε σὰν πάντα, καὶ τότε θλιβερὴ, βρειοβαλαντωμένη. Ὁ ἐπιστάτης μας, ὁ κύρ Μιστοκλῆς, ἐσφάλισε τὴν αἴθουσα τῶν παραδόσεων, κ' ἡ γεωμετρία μου τῶρριζε σὲ βαθὺ ὕπνο ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι μου. Ἦρθε ἡ μεγάλη Παρασκευὴ μὲ τὸν λυπημένο, μὲ τὸν μαῦρον οὐρανὸ της. Κάτω 'ς τοὺς δρόμους τὰ μαγαζεῖα ἐστολίστηκαν ὅλα μὲ τὴν πασχαλιάτικη στολὴ τους, μὲ τὰ πράσινα σμύρτα των, μὲ

τὲς χρυσαμένες λαμπάδες των, μὲ τὰ κόκκινα αὐγά των. Οἱ βοσκοὶ ἐγυροῦσαν κοπάδια, κοπάδια 'ς τὸ δρόμο τ' ἀθῶα ἀρνάκια!

Πόσο λυπηρὰ, παραπονεμένα βελάσματα ἀφῆν γύρω 'ς τὸ πλευρὸ τῆς μανούλας των! . . .

Σὰν ἀνοιξά τὸ πρῶτὸ τὸ παράθυρό μου, ἡ Ἐανθὴ μου ἦταν ἀντικρὺ μου, ἀκουμπισμένη 'ς τὸ παράθυρό της, χλωμὴ-χλωμὴ, ὀλόχλωμη, μὲ τὰ ὀλόφωτα ματάκια της, περιτριγυρισμένα μ' ἕνα ὀλόμαυρο στεφάνι. Τὴν ἐκαλημέρισα κ' ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἐπάνω μου, μ' ἕνα παράπονο, ποῦ μὲ κάνει νὰ δακρῶζω ἀκόμα καὶ τώρα. Πόσα ἐδιάβασα 'ς τὰ ὀλόμαυρα ἐκεῖνα ματάκια, ποῦ μ' ἐκυτοῦσαν, ποῦ μ' ἐκυτοῦσαν σὰν νὰ μοῦ ἔλεγαν:

— Ἄχ! πόσο πικρὸ εἶνε νὰ ζῆ μιὰ ὄρφανὴ 'ς τὸ κόσμῳ!

Τὸ μικρὸ πρόσωπό της ἔδειχνε πῶς εἶχε χύση πολλὰ δάκρυα τῆ νύχτα. Καὶ ἡ βαθειὰ λύπη, ποῦ ἐζωγραφίζονταν 'ς τὴν ἀγγελοκαμωμένη ὄψι της, μοῦ ἔλεγε πῶς ἡ παραδαρμένη ψυχὴ της ἐνωθε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, πῶς ἀπέθαινε 'ς τ' ἀλήθεια ἕνας Θεὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη! . . .

Ἀναθάρρησα ἀπὸ τὴν λύπη της ἐκείνη, κ' ἄρχισα μ' ὅσα λόγια μοῦ ἔφερε ἡ καρδιά μου 'ς τὰ χεῖλη μου, νὰ τῆς μιλῶ συμπονετικά.

Μ' ἀκουε, μ' ἀκουε μὲ τὴ γλυκεῖα ἀθωότητά της πάντα, κ' ὅταν 'ς τὸ τέλος κατάρθωσα νὰ τῆς ξεκλέψω ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ τριανταφυλλένια χεῖλη της, κατάλαβα 'ς τὰ στήθη μου νὰ χύνεται βαθειὰ καλοσύνη.

Καὶ 'ς τὰ ὕστερα γυρίζει καὶ μοῦ λέει δειλὰ-δειλὰ, ὀλόγλυκα:

— Μὲ συντροφεύετε τὸ βράδυ 'ς τὸν Ἐπιτάφιο; Ἄν θέλετε ἠμποροῦμε νὰ πάμε ἀπὸ τ' ἀπόγευμα νὰ προσκυνήσουμε μαζὶ τὸν ἀφέντη τὸ Χριστό... ἐγὼ δὲν ἔχω κἀνένα.

Καὶ μ' ἐκύτταζε τρυφερά-τρυφερά.

Ἄχ, ἂν τὴν συντρόφεια 'ς τὸν Ἐπιτάφιο; ἂν ἤθελα νὰ προσκυνήσουμε μαζὶ τὸν ἀφέντη τὸ Χριστό; Θεέ μου! τί περισσότερη εὐτυχία ἠμποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ ἡ μαύρη μου καρδιά! . . .

* *

. . . Ἐπήραμε τὸν δρόμο τῆς Ἀκαδημίας, κ' ἐτραβούσαμε ψηλὰ πρὸς τὸ Κολωνάκι. Ἡ Ἐανθὴ, μοῦχε ζήτησῃ ἐπίμονα νὰ περάσουμε ὀλίγη ὦρα 'ς τὴν ἐξοχὴ πρῶτα.

Εἶχε χρόνια, καιρὸ πολὺ, νὰ βγῆ ἔξω, νὰ ξεσκάσῃ λιγάκι ὀλημερὴς σκυμμένη 'ς τὴ μηχανὴ της, καταμόναχη 'ς τὸν κόσμῳ. . .

Ἐπερπατοῦσε σιμὰ μου μὲ τὸ καμαρωτὸ της περπάτημα, κ' ἡ μακρὰ πλεξίδα της ἐκυματοῦσε ὀλόξανθη 'ς τὸ θεϊκὸ σῶμα, καὶ τὰ φλογερὰ ματάκια της, σὰν ἐσυχογύριζαν ἀδιάκοπα ὀλόγυρα, ἐσκορποῦσαν πειὸ πολὺ ἀκόμα μάγεμμα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸν πλατὺ γύρο τῆς ψάθας της. Ὁ κόσμος κατέβαινε πολὺς πρὸς τὴν Νεάπολι. Ἐχανε νὰ κυττάζῃ κανεὶς. Ἐβλεπε ἐκεῖ τὸ γέρο ἀκουμπισμένο 'ς τὸ γεροντικὸ του ραβδί μὲ τρεμουλιασμένα πόδια, νὰ γυρᾷ τὰ θολὰ μάτια του ὀλόγυρα 'ς τὰ πεταχτά, 'ς τὰ γεμάτα δροσιὰ καὶ νειότη κορίτσια, 'ς τοὺς καλοκαμωμένους κομψοὺς νέους, 'ς τὲς σοβαρὲς μητέρες, 'ς τὰ ὀλόχαρα παιδάκια, ὀλόλευκα ντυμένα, σὰν τὸ χρῶμα τῆς ψυχῆς τους, ἀγγελούδια ἴδια, ποῦ τοὺς ἔλειπαν φτερά, σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ὀλόχαρη ζωὴ, μ' ἕνα βαθὺ στεναγμὸ 'ς τὰ χεῖλη, σὰν νᾶθελε νὰ εἰπῇ:

— Αὐτὸ τὸ ὄνειρο ποῦ βλέπω, κἀποτε τὸ ὄνειρεύθηκα κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ. . .

Καὶ 'ς τὸ ἀτέλειωτο αὐτὸ διάβα τοῦ κόσμου, ἀκούονταν θλιβερὸ τὸ τραγοῦδι τῆς ἡμέρας, ν' ἀντηχῆ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπ' τὰ στόματα τῶν παιδιῶν τοῦ δρόμου, μὲ τὸν λυπητερό σκοπὸ του:

Σήμερα μαῦρος οὐρανός! σήμερα μαῦρη ἡμέρα!

Καὶ ἀπλώνονταν ψηλὰ λυπημένοι, μαῦρος, καθὼς τὸν ἔψαλλαν οἱ στῆχοι τοῦ τραγουδιοῦ, ὁ Ἀπριλιάτικος οὐρανός, σὰν νὰ πονοῦσε βρῦθὰ, ὁ γέρω πατέρας, ἔς τὸ μεγάλο χαμὸ τοῦ μεγαλόκαρδου παιδιοῦ του! . . .

Ἐτραβούσαμε πάντα ἐμπρός. Ἀφήσαμε ὀγλήγωρα τὰ μαρμαροκτισμένα σπήτια, κ' ἐπήραμε τὸ δρόμο τῆς Κηφισσίας, κατὰ τὰ Παραπήγματα. Ἄλλη ζωὴ, ἄλλος θόρυβος ἐκεῖ. Οἱ στρατιῶτες, μὲ τὲς μαῦρες στυλές των, καὶ τὰ κόκκινα σειρήτιά των, ἔτρεχαν ἐπάνω κάτω μὲ χίλια δύο πράγματα φορτωμένοι· ἐτοιμάζοντο κ' αὐτοὶ γιὰ τὴ πασχαλιά, ποῦ ἔχει μία χωριστή, μιὰ περίσσια χάρι ἔς τὴ δική των τὴ ζωὴ.

Κ' ἐπερπατούσαμε, κ' ἐπερπατούσαμε ἐμπρός πάντα, ὅσο ποῦ ἐχάθησαν πίσω μας καὶ σπήτια καὶ κόσμος καὶ βοή. Οἱ ἀνθισμένοι, οἱ νιοθαμμένοι κῆποι τῶν Ἀμπελοκήπων ἐξανοίγοντο τὴν ἐμπρός ἔς τὰ μάτια μας. Τὰ πουλάκια ἐκελαδοῦσαν κ' αὐτά, ἐκεῖ, τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι τῆς μαύρης ἡμέρας, μὲς ἔς τὰ ἀσάλευτα φύλλα τῶν δένδρων. Κάτω βαθυά, ἡ γαλανὴ Πεντέλη ἦταν χαμένη μέσα σὲ πυκνὴ καταχνιά.

Κ' ὅσο ἐτραβούσαμε ἐμπρός, τόσο ἐνιωθα τὴ καρδιά μου νὰ χάνη τοὺς παλμούς της γλυκὰ ἔς τὰ στήθη μου, καὶ νὰ σβύνεται ὅλη σὲ μιὰ ἀνέκφραστη εὐτυχία. Κ' ἔξαφνα, ἡ Ἐκνήθη, φέρνει ἀγάλι· ἀγάλια τὸ παχουλὸ τῆς χέρι καὶ τὸ περᾶ μέσα ἔς τὸ δικό μου. . . Θυμάμαι τότε, ἓνα γλυκὸ, ἓνα ἀθάνατο χαμόγελο, χαμόγελο ποῦ δὲν εἶχε πατρίδα τὴ γῆ, ποῦ εἶδα νὰ χυθῆ ἔς τὰ ροδομυρισμένα χεῖλη της, σὰν ἐγγίξει τὸ διαμαντένιο ἐκεῖνο χεράκι τὴ καρδιά μου. . . Κ' ὁ νοῦς μου ἐχάθη μέσα σὲ μιὰ σκοτεινιασμένη ζάλη, ποῦ δὲν μοῦ θυμίζει τὴν ἀπὸ τότε ἄλλο. . .

Κ' ἐπερπατούσαμε πάντα, ἐνῶ ἐκείνη σὰν ἐξάνοιγέ που κἄνα ὄμορφο λουλοῦδι μέσα ἔς τὴ σμαραγδένια χλωρῶσι, δίπλα ἔς τὸ δρόμο, ἔτρεχε καὶ τὸ ἐθέριζε ὀλόχαρη, κ' ἐξαναγύριζε πάλι σιμά μου, κ' ἔπλεκε τὸ μικρὸ τῆς μπουκετάκι. Κ' ἐπερπατούσαμε πάντα! . . .

Ἐξαφνα γλυκειὰ φωνὴ σημάντρου ἐχύθηκε ἔς τὸν ἀέρα, κ' ἡ λευκὴ ὄψι μικρούλας ἐκκλησίας ἐπρόβαλλε ἐμπρός μας. Ἀπ' τὰ μικρὰ τῆς παραθύρα ἐχύνονταν ἔξω ὀλόλευκος καπνὸς λιθανιοῦ. Κόσμος πολὺς δὲν ἐμπαινόβγαίνει, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ, ποῦ ἔψαλλνε τὲς Ὁρῆς του, μόλις ἀντηχοῦσε ξασθενισμένη. . .

Ἡ Ἐκνήθη, μοῦ ἄφηκε τὸ χέρι κ' ἐμβῆκε πρώτη. Τὴν ἀκολούθησα. Ἐβγαλε τὴν ψάθα της, καὶ τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά της ἀκτινοβόλησαν ἔς τὸ φῶς ποῦ ἔχυναν τὰ κανδήλια, καὶ τ' ἀναμμένα κεριά. Ἐβγαλε τὸ χεράκι της ἔς τὴ τσέπη τοῦ φορέματός της, ἔβγαλε μιὰ δεκάρα, κ' ἐπλησίασε ἔς τὸ μικρὸ πάγκο τῶν ἐπιτρόπων, κ' ἀγόρασε δύο κεράκια, καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ ἓνα γλυκογελοῦμένη. Τὴν ἔβλεπα, τὴν ἔβλεπα καὶ τὰ χεῖλη μου δὲν εὐρίσκαν λέξι νὰ ψιθυρίσουν. Σιμὰ ἔς τὰ στασιδία ὁ Ἐπιτάφιος ἔστρεψε στρωμένους ὅλους μέσα σὲ πλούσια ἀνθη καὶ ρόδα. Ἐσίμωσε κοντὰ του, καὶ μ' ἓνα ὀλόχαρο σταυρὸ, ἀπίθωσε καὶ τὰ δικά της ἀγριολούλουδα ἐκεῖ σὲ μιὰν ἄκρη. . . Δυὸ τρεῖς γρηῃς μ' ἀτέλειωτους σταυρούς, καὶ μὲ συχνὲς μετάνοιες ἔς τὲς πέτρες, ἐχαμογελοῦσαν κυττάζοντάς τιν μετὰ τὴν ζαρωμένην ὄψιν των. Ὁ παπᾶς ἔψαλλνε ἀκόμα ἔς τὸ στασιδί τοῦ ψάλτου. . .

Ἦστερα, ἡ Ἐκνήθη, ἐσίμωσε ἔς τὸ φωτοπεριχυμένο μαυάλι, ποῦ ἔκαε δίπλα ἔς τὸν Ἐσταυρωμένο, κ' ἀναψε τὸ κερί της μαζί μὲ τὸ δικό μου. Τὴν ἀκολούθησα χωρὶς νὰ ξέρω τί κάμνω. Ἡ βαθεῖα ἐρημιὰ τῆς ἐκκλησίας, τὸ μεγαλεῖο τῆς στιγμῆς ἐκείνης ποῦ ἦταν χυμένο ἔς τὴν ἀπλότητα ἐκείνη, μέσα ἔς τοὺς στενοὺς ἐκείνους τοίχους, μὲ τὲς μαυρισμένες ἀπὸ τὸ λιθάνι εἰκόνες, καὶ τὰ τρεμοφώτιστά κανδήλια, ἡ γλυκειὰ χάρι ποῦ ἔχυνετο ἀπ' τὴν ἀθήφα ὄψιν της, καὶ ἀπὸ τὰ ὀλόμαυρα ἐκεῖνα ρουγάκια τῆς ὀρφάνιας της, μ' εἶχαν σαστήση πολὺ. Καὶ ὁ Ἐσταυ-

ρωμένος κρεμασμένος ἐπάνω ἔς τὸν ὀλόμαυρο σταυρὸ του μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι του, γύρω ἔς τὸ γυρμένο του κεφάλι, μαρτυρικά, ἔς τὸ θεϊκὸ του στήθος, ἀπέθαινε ἐκεῖ ἀνάμεσα τῆς μικρούλας ἐκκλησίας. . . Ὀλίγος καπνὸς λιθανιοῦ ἐσηκώονταν ψηλὰ πρὸς τὸ σταυρὸ του, ἀπὸ μιὰ κεράμιδα ἐκεῖ ἔς τὰ πόδια του, ὅπως ἐσηκώονταν ἡ ἀθάνατος ψυχὴ του ἐλεύθερη, ἐκεῖ ἐπάνω! . . .

Καὶ εἶδα τότε τὴν ὀρφανὴ κόρη νὰ γονατίσῃ ξάφνω, μ' ἀνεβοκατεβασμένο στήθος, μὲ τὸ μέτωπο γυρμένο ἔς τὲς πλάκες, πολὺ ὄρα, κ' ὕστερα νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φέρῃ τρεμουλιασμένα τὰ μικρὰ τῆς χεῖλη ἔς τὰ ματωμένα πόδια Ἐκείνου ποῦ ἀπέθαινε γιὰ τὸν ἀνάξιο αὐτὸ κόσμο, ἐπάνω σ' ἓνα σταυρὸ, ἀναμειγῆς δυὸ κακούργων, καὶ ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ ἓνα φίλημα, ἐνῶ τὰ παρθενικά της μάτια, ἔπλεαν μέσα σ' ἓνα διαμαντένιο δάκρυ. . . Ἐσίμωσα μὲ τρεμουλιασμένα πόδια κ' ἐγὼ τότε. Ὁ Χριστὸς ἀπέθαινε ἀκόμα ἔς τὸ σταυρὸ του μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι του, γύρω ἔς τὸ γυρμένο του κεφάλι, μαρτυρικά, ἔς τὸ θεϊκὸ του στήθος, ἐνῶ ἐκεῖ ἔς τὰ ματωμένα πόδια του, ἔλαμπε ἀκόμα τὸ φίλημα τῆς ὀρφανῆς του. Ἐνοιώσα τὴ καρδιά μου τότε νὰ σοῦ λέῃ Χριστέ μου! :

— Ἐσύ! ποῦ γιὰ νὰ συγχωρήσῃς μονάχα κατέβηκες σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, συγχώρησε τὸ δούλο σου νὰ νιώσῃ ἐκεῖνο τὸ φίλημα τῆς Ἀγάπης, ποῦ ἐσύ! μονάχα μεγαλοδύναμη! σκορπᾶς ἔς τὲς καρδιές μας. . .

Κ' ἡ κεφαλὴ μου ἔγειρε ἐκεῖ ἔς τὰ ματωμένα πόδια Του, κ' ἡ ψυχὴ μου ἐξέφυγε ἀκράτητη ἔς τὸ φίλημα ἐκεῖνο! Καὶ σὰν ἐσήκωσα δειλὰ, τρομασμένα τὰ μάτια μου πρὸς τὴ μαρτυρικὴ Σου ὄψιν, Ἐσταυρωμένε μου! μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἀντικρυσὰ ἓνα ἀόρατο χαμόγελο, νὰ χωρίζῃ γιὰ ἄλλο τὰ ὀλόχλωμα χεῖλη Σου! . . .

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἐκ τοῦ γάλακτος κατασκευάζουσι τὸν τυρόν, τοῦ ὁποῦ ἐν γένει ἡ πέψις εἶναι δυσχερῆς, στόμαχοι δὲ τινες οὐδαμῶς δύνανται νὰ τὸν ἀνεχθῶσι. Διὰ τοῦτο ὁ τυρὸς πρέπει νὰ δίδηται εἰς μικρὰν ποσότητα τοῖς προβεβηκόσι καὶ τοῖς παισίν. Ἐν τούτοις ἐξαιρέσειν ἀποτελοῦσιν εἶδη τινὰ τυροῦ προσφάτου καὶ μαλθακοῦ, ὅστις εὐπεπτος καὶ θρεπτικὸς εἶναι.

Τὸ ὠνὸν σύγκειται ἐκ τοῦ λευκοῦ μέρους, ὅπερ οὐσιωδῶς ἀποτελεῖται ἐκ λευκώματος καὶ τῆς λευκίνου, ἀποτελουμένης πρὸ πάντων ἐκ λιπαρῶν οὐσιῶν. Τὸ λευκὸν μέρος πεπηγὸς δὲν εἶναι εὐπεπτον· τούναντίον ἡ λέκυνθος πέπτεται εὐκόλως. Μὴ ἐφθὰ τὰ ὠὰ εἶναι λίαν θρεπτικὰ καὶ ἀρμόζουσι κάλλιστα τοῖς ἀναρρωθούσι.

Τὸ φυτικὸν βασίλειον παρέχει ἡμῖν πολλὰς τροφάς, ὧν τινες περιέχουσι ἄζωτον. Ὅσῳ δὲ πλείοτερον ἄζωτον περιέχει φυτικὴ τις οὐσία τόσῳ μᾶλλον θρεπτικὴ εἶναι.

Τὸ ἄμυλον εἶναι ἡ μᾶλλον διαδεδομένη οὐσία ἐν τοῖς φυτοῖς. Μετὰ τοῦτο ἐρχεται ἡ κυτταρίνη, δηλαδὴ τὸ περιεχόμενον τῶν κυττάρων τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ὅταν δὲν ἦναι σκληρόν, εἶναι ἐπίσης τροφή.

Ἐκτὸς τοῦ ἄμυλου καὶ τῆς κυτταρίνης τὰ φυτὰ περιέχουσι μεγάλην ποσότητα σακχάρου· εἰς τοῦτο δὲ πάντες σχεδὸν οἱ καρποὶ ὀφείλουσι τὴν γλυκύτητα αὐτῶν.

Τὰ φυτὰ περιέχουσι ἐπίσης λιπαρὰς οὐσίας ἀλλ' ἐν σμικρῇ ποσότητι ἐξαιρέσει τῆς ἐλαίας, τοῦ καρῦου κ.τ.τ. Τέλος τὰ φυτὰ περιέχουσι καὶ ὀξέα καὶ ἄλλα ἡττονος σημασίας συστατικά.

D'